

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

17 Ἰανουαρίου 1916

Ἄρθρ 13

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑ

Η Κ^Α ΝΤΟΥΡ ΛΟΥΗΣΟΝ

(Ἰδε ἑξῆς σελίδα)

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Εκδομένη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της «Ακροπόλεως».

Ίδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙ

Έτησια διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.

» » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'

17 Ἰανουαρίου 1916

Ἄρθ 13

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἡ ἐπιθυμία σας πραγματοποιεῖται.

Πολλοὶ τῶν κυρίων ἀναγνωστῶν εἰς τὰ γράμματά των μᾶς παρακαλοῦν νὰ ἐκ δίδωμεν τὴν «Κυριακὴν» εἰς τὴν ἐβδομάδος ἐπειδὴ, ὡς λέγουσιν, δὲν μποροῦν νὰ περι μόνον ἐπὶ τὰ ὁλοκληρῶς ἡμέρας ὅπως τὴν βλέπουν. Τὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα τῆς «Ακροπόλεως» ἀπεράτουν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν των. Ἡ «Νέα Γενεά» τὸ δεκαεξαεπίαιον, εἰκονογραφημένον, δεκάλεπτον περιοδικόν, ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ ἀπὸ τὴν προσεχῆ Πέμπτην εἰς τὸ συμπλήρωμα τῆς «Κυριακῆς». Ἐνα περιοδικὸν ἀσπληρῶς ἀφιερωμένον εἰς τὴν μέρ φωνὴν καὶ διαπεραγομένην τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Προσέξτε αὐτό.

Ἡ ὁλοσέλιδος εἰκὼν μετὰ τὴν φηροφορίαν ποῦ παριστᾷ τοὺς νομοὺς ψηφίζοντας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἴδιον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας. Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον θ' ἀποδοθῇ καὶ ἡ φιλολογικὴ δάφνη εἰς τὰ τέκνα τῆς πόλεως, ποῦ προσέφερον τὴν καλλιτέραν καὶ περισσοτέραν συνεργασίαν κατὰ τὸ λήξαν τρίμηνον δηλ. εἰς τὸν πρώτον τόμον. Ἡ «Κυριακὴ» ἐορτάζουσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν εἰσοδὸν τῆς εἰς τὸν δεῦτέρον τόμον θὰ σᾶς κάμῃ ἕνα δῶρον ποῦ θὰ ἐνθουσιάζῃ ἰδίως τοὺς κ. κ. ὑποψηφίους γενικοὺς ἀντιπροσώπους. Κάθε ψῆφος δελτίον θὰ ἰσχύῃ δι' ἕξ ψήφους. Ἴδού μοι ναδικὴ εὐκαιρία δι' ὅσους θέλουν ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα ἐπιθετικῶς ὑποψηφιότητα. Γράφετέ μας πῶσα φύλλα νὰ σᾶς κρατήσωμεν. Θὰ τυπωθῇ διπλάσιος ἀριθμῶς.

Δι' Ἄναμνήσεις ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Ἐξεδόθησαν εἰς κομψὴν καὶ πολὺ ἐπιμελημένον τόμον καὶ πωλοῦνται παντοῦ αἱ «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Γερμανίαν» τοῦ συγγραφέως τοῦ ὁραίου μυθιστορήματος, ποῦ δημοσιεύσαμεν, «Ἀντίο Ζωῆ» κ. Ἀθανασίου Μίχα. Καίτοι ὁ συγγραφέας σπούδει νὰ μᾶς πῇ εἰσαγωγικῶς ὅτι αἱ ἐπιπέσεις τοῦ δὲν ἔχουν φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ἐπειδὴ ἐγράψαντο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆν τὸν εὐκαιρῆ καὶ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐνός νέου ποῦ φρόντισε ἀπὸ τὰς πανεπιστημιακὰς τοῦ σπουδᾶς ἔμπνευσε ἑαυτὸν μὴ μᾶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆν καὶ τοῦ ὁποῖου κάθε ἔθνος εἶνε καὶ μὴ μαγευτικὴ ἐκπληξίς, ἕνας θαυμαστὸς δι' ἑ, τι ἐλλείπει. Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ θαυμασμοῦ πέφτει πάνω σ' ἑνα. Ἐν' ἀλήθεια, ὅτι καὶ ποτε μὴ ἀντικειμενικῆς παρατήρησις, ποῦ θὰ θέλατε, πνίγεται μέσα στὴν ὑποκειμε

νικότητα τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ἴσα ἴσα αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρετὴ τοῦ διδύλου. Ἄν εἶνε πῶς αἱ ἐκστάσεις αὐταί, αἱ ἐξομολογήσεις, αἱ συγκρίσεις ἀκόμα τὸ διδύλιον δὲν θὰ ἦ το εὐκαιρῆς. Ἡ ὑποκειμενικότης τοῦ ποῦ κάνει ἐνδιαφέρον. Πάντως καὶ εἰς ἐκεῖνους ποῦ δὲν τὴν θεώρησαν ποτε ὡς γάλο παράδειγμα μνήσεως, ὡς λέγει ὁ κ. Μίχας τὸ διδύλιον εἶνε πολὺ χρήσιμον.

Ὁ Μερκαλῆς.

Μὴ νομίστε, ὅτι ὁ Μερκαλῆς μᾶς ἀπρηθή. Ὑποκίψας καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἀκατήρητες μῆς ἐπιμονῆς ἐνθουσιάζει ἡ ναρκασίη νὰ ἀναβῆ τὴν συνέσει τῶν «Πρελλῶν Διηγημάτων». Εἰς τὸ ἐπόμενον ὅμως, ὅπως μᾶς ἐγγράφη, δὲ ἐπαναλάβῃ τὰ θαυμάσια διηγήματά του.

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου.

Σήμερα εἰς τὴν πρώτην σελίδα δημοσιεύσαμεν τὴν εἰκὼν τῆς Καρ Ντόρου Λοὴσον, τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφιὰ ἐμάγευσεν τὸν Τζέιμ Πάππα καὶ, δὲν ἀμφισβηλοῦμεν, θὰ μαγεύσῃ καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες. Ὁ σὸν προχωρεῖ τὸ μυθιστορηματὸν τὸν καὶ ὁ ραϊότερα ἐκπλήξεις σᾶς περιμένουν.

Τὸ «Βιβλίον τοῦ Λόγγου».

Θελετε νὰ νομίστε, ὅτι εὐρίσκεσθε ἑαυτὸν μέσα σ' ἕνα παρμένο δάσος, ὅτι τὰ μάτια σας κιντῶν καὶ θαυμάζουν μεγάλο πρῶτος εἰκόνας, ὅτι ἀκούτε πραγματικῶς (καὶ ἀφῶσος) τὰ θηρία γύρω σας νὰ μὴν κροῦν, νὰ παλαίουν, νὰ κιντῶν τὴν νόχτα κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιον σελιγράφω ἐνὸς τὰ μάτια των λαμποκοποῦν μαγικὰ μέσα στὸ σκοτάδι των σπηλαίων των, θέλετε νὰ αἰσθανθῆτε τὸν δυνατὸν ἀέρα τοῦ λόγγου νὰ περᾷ ἀπὸ πάνω σας ἑραυτικά, θέλετε νὰ μάθετε τὴν ψυχολογίαν τῶν ζῴων, τὰ ἔθμα των, τοὺς χαρακτήρας τοῦ καθενὸς χωριστά; Διαβάστε τὸ «Βιβλίον τοῦ Λόγγου» τοῦ Ρόντγερντ Κίπλιγγ, τὸ ὁποῖον θὰ περιεχέται εἰς τὴν «Νέαν Γενεάν» τῆς προσεχῆς Πέμπτης.

Τὸ καθέ τι ἐκλεκτόν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ μυθιστοριογράφου ποῦ θὰ σᾶς προστρέξῃ ἡ «Νέα Γενεά». Ὁ «Παπαγάλος» θὰ μαγεύσῃ κάθε παιδί. Θὰ μάθετε τὰ ἔθμα καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀγγλικῶν σχολείων, γραμμένα μετὰ χροῦ μαρ, μετὰ ζωντανότητα, μετὰ ἀλήθεια. Ἐπειτα τὰ παιγνίδια, τὰ προσωπικὰ, τὰ σπαρταριστὰ διηγήματα, αἱ πρακτικαὶ γνώσεις, τὰ ἐπιστημονικὰ περίεργα, τὰ θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα, ἅλα ἐκλεκτὰ, ἅλα διαλεγμένα ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴ μέρφωσι τοῦ ἀλλογνώστου. Ἀγοράσατε τὸ πρῶτον φύλλον τῆς «Νέας Γενεᾶς» καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν ποτε στὴν Ἑλλάδα ἐξεδόθη ὑγιέστερον,

ζωντανότερον, ἐξυπνότερον περιοδικὸν διὰ τὴν νεολαίαν.

Τὰ διηγήματά μας.

Σήμερα σᾶς δίδωμεν δύο σπαρταριστὰ διηγήματα. Ἡ πρόδος τῆς Σαξόνου γεμάτο πραγματικότητος, ἀλήθειαν, λογικὴν καὶ «Τὸ Μάκρο Μαντήλι» ἕνα ἀλλόκοτον, καταπληκτικὸν διηγηματὸν, τὸ ὁποῖον πῶσα ἀπὸ τὸ χροῖμα του, ὅπως θὰ ἰδῆτε, ἂν τὸ προσέξετε καλὰ κρύβεσται μὴ θαυμάσι εἰς ρομψία.

Καὶ ἄλλη ἀπόδειξις.

Ὁ πρῶτος τόμος τῆς «Κυριακῆς» γίνεσθαι παντοῦ ἀνάγκη. Δὲν προσφάτωμεν νὰ στελλώμεν τόμους καὶ μᾶς ζητοῦν νέους. Ὅσοι δὲν ἐγνώρισαν τὴν «Κυριακὴν» ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον σκεῖδον τώρα καὶ προμηθεύονται τὸν καλλιτεχνικὸν πρῶτον τόμον, ὁ ὁποῖος πωλεῖται παντοῦ.

Μετὰ μικρὰ ἱστορία.

Πρὸ μῆς ἐβδομάδος, τὸ βράδυ, κατόμουν στὸ Πάνθεον καὶ σὲ μὴ στιγμὴν μίπηρε ἕνα λουστράκι μετὰ ἕνα δέμα πρῶτον τόμον τῆς «Κυριακῆς». Δίπλα μου κάθονταν σ' ἕνα τραπέζι δύο σοβαροὶ κύριοι, ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν μάλιστα εἶδε τὸν ἡμερησιοπώλην τοῦ φωνάζει καὶ ἀγῆρας ἕνα τόμον. Καθῶς ἐπλήρωνε ὁ ἄλλος τοῦ κάνει σκεῖδοντας πάνω ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς μίπρας τὸς «Ἐἶ εἶν' αὐτό;» «Ἡ Κυριακὴ ἐβδομάδα τῶν περὶ τὸν «Κυριακῆς» τοῦ ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος. «Δὲ βαρύνεται» κάνει ὁ ἄλλος. «Ἐἶνε καλὸ, πρῶ τῆς τάξεως περιοδικῆ. Δὲν εἶνε ὅπως τ' ἄλλα.» «Ἀλήθεια;» «Ναί, ναί.» ὁ πρῶτος κύριος τότε ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ τὴν «Κυριακὴν» καὶ νὰ τοῦ τὴν ἐπιφύλλω μιστὰ του καὶ ὁ ἄλλος ἐνθουσιάζεσθαι τὸς ποῦ τὸ τέλος φωνάζει τὸν κροῖ καὶ ζήτησε ἕνα τόμον. Ὁ μικρὸς τοῦ ἔδωσε τὸν τελευταῖον τόμον ποῦ τοῦ ἔμενε. Πόσο ἄλλοι τίτοι ὑπάρχουν, ποῦ ἐκσυρᾶσθαι ἀπὸ τὰ ἄλλα περιοδικὰ καὶ δὲν εἶναι νὰ γνωρίσουν ἀκόμα τὴν «Κυριακὴν»; Σ' αὐτοὺς μιλῆσατε ἑσῆς, ποῦ ἀγαπᾶτε τὴν «Κυριακὴν». Θὰ τοὺς δώσετε μὴ μὴν χαρὰ. Θὰ πιστέψουν, ὅτι μπορεῖ τέλος πάντων νὰ εἶναι καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα ἕνα ἀληθινὰ πρῶτον τάξεως περιοδικῆ.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ὅλοι πρῶτες νὰ ψηφίσετε τοὺς γενικοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ νομοῦ σας. Στελλεστε τὸ ψηφιδέλιον συμπληρωμένον μετὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ποῦ ψηφίζετε.

Η ΚΑΜΗΛΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΙΝΑΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ Κ. Χ. ΜΠΟΚ

Σημ. Ἄρχ.—Σᾶς προσφέρω μερικὰς πολὺ ἐνδιαφερόσας παρατηρήσεις σχετικὰς μετὰ τῆς καμήλας—τῆς «οὐντ», ὅπως εἶνε γνωστὸς ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Κίπλιγγ. Χρειαζέσθαι πολὺ ἐξυπνάδα γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς μὴ καμήλα. Τὰ ζῶα αὐτὰ ὅπως δεικνύει καὶ ὁ ταγματάρχης Μπόκ, ἔχουν πολλὰς ιδιοτροπίαις.

Ἐγὼ ζῆσαι μετὰ καμήλας συνεχῶς ἐπὶ ὁλόκληρον περίοδον ἐξ ἡμῶν καὶ ὅτι ἐκ τούτου, ὑποθέτω, ὅτι μπορῶ νὰ πῶ μερικὰ γιὰ τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον.

Τῆς πρωτογώριας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1895 κατὰ τὴν ἐκστρατείας τοῦ Σιτραλ, μέχρι δὲ τῆς ἐπιτυχῆς ἐκείνης κανεὶς εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐκτὸς ἐκείνων, ποῦ κατοικοῦσαν εἰς τὴν ἔρημον κοντὰ τῶν, ἤξερε τὸ παραμυθῶ γιὰ τὴν ἀλλόκοτην «οὐντ», ὅπως τὴν ὀνομάζουν ἐκεῖ πέρα. Ἀκόμα καὶ οἱ κτηνίατροι τοῦ στρατοῦ δὲν ἤξεραν, οὔτε κ' ἐγὼ, φυσικὰ. Ἐξ ἡμῶν ἐπέερασεν καὶ μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἔμαθα κατὰ—κατὰ πολὺ μικρὸ ὅμως, ἐπειδὴ χρειαζέσθαι κανεὶς ὁλόκληρη ζωὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ μὴ καμήλα.

Διακρούσας τῆς ἐκστρατείας ἐτοποθετήθη εἰς τὸ Νταργκαὶ ἐπὶ κεραλῆς πεντακοσίων καμήλων. Σχεδὸν καθημερινῶς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τῆς πηγαίνοισιν τὸ ἕνα μετὰ τῆς ἄλλης καὶ τῆς γυρᾶν πίσω ἄδειαι. Μὴ φορὰ λοιπὸν, ἕνας στρατιώτης μὴ ἀνέφερε, ὅτι μὴ καμήλα, καθὼς ἐπιστρέφαμε, ἄργα τὸ ἀπόγευμα ἐκρημίσθη ἀπὸ τὸ πλάγι τοῦ λόγγου. Κατέβηκε γιὰ νὰ τῆ βρῶ καὶ εἶδα ὅτι τὸ δυστυχημένον ὄρι εἶχε κλιθῆ ἀπὸ τὸ γέλιος μικροῦ κρημνοῦ, ἔπεσε μετὰ εἰς βόθος πενήντα ποδῶν πᾶνω σ' ἕνα στενὸ ἴσιον μέρος. Ἐπληρώσασα τὸ μέρος μετὰ πολλὴν δυσκολίαν καὶ παρετήρησα ὅτι δὲν ὑπῆρχε κρημνισθῆναι, ὅτι ὁ σκεῖδος ἐπληρώσασα. Ἡ κρημνισθῆναι εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν κυριολεκτικῶς λουσιμένη ἔλη στὸ σκεῖμα, ὁ δὲ λαμῶς τῆς ἦταν γυρισμένος πίσω εἰς τὸ πρῶτον ὡστε τὸ κεφάλι τῆς ἤγγιζε τὴν καμποῦρά τῆς—στᾶσε τὴν ὅποιον, ὅπως ἔμαθα ἄργότερα, πέραν ἡ καμήλα ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνῃ. Παραπέρα ἀπὸ τὸ μέρος ἦτον ἄλλος κρημνισθῆναι, ποῦ ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ παρακάτω ἦσαν ἀποκρημνισθῆναι κτήνη, οἱ ὁποῖοι κατέβησαν εἰς τὸ περὶ τῆς στενῆς, ποῦ ὠδήγει εἰς τὸ Νταργκαὶ. Ἦταν ἀδύνατον νὰ σύρωμεν τὸ ζῶον πᾶνω στὸ δρόμο, νὰ ἐπιγεγῆρομεν δὲ νὰ τὸ μετακινήσωμεν πρὸς τὰ κάτω ὅτι τὸ σκεῖμα ἦτον ἀνεκτό. Ἐκτὸς ἡμῶν ὄλων τούτων, ὅπως εἶπα, τὸ πτωχὸ ζῶον ἔπνευσε τὰ λείψαντα.

Ἦσαν λοιπὸν τὸν ἀριθμὸν τῆς 1,087—μὴ ἔμενε πῶσα καλὰ χαρῆς μετὰ ἐπὶ τὴν μνήμη μου! Ἐγράψα μετὰ σημειώσεως εἰς τὸ σημειωματάρειον μου, ἐπειδὴ δὲ κρατούμενος μετὰ δεξιὸν μου χερὶ ἀπὸ ἕνα κλαδί, ἐκυνῆσα γιὰ νὰ προσβολῶ μετὰ τὸ ρεβόλβερ μου καὶ τὴν ἀποτελειώσω. Ἐπιτόντωντάς τιν ἀπὸ μακρίαν τυραννικῶν. Ἐπειδὴ δὲν αὐτὸ ἦταν δυνατόν κλάσασα καλὰ ἐπὶ στάσις, ποῦ εὐρίσκοντο, ἡ πρώτη μου σφαῖρα

ἠσπύρησε καὶ τῆς πέρασε τὸ λαμῶ μόνον. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα, ποῦ ἔφερε ἦτο νὰ κάμῃ τὴν καμήλα νὰ πραταχθῇ. Ἡ δευτέρη σφαῖρα ἐν τούτοις ἦταν ἐπιτυχότερα: τῆς πέρασε τὸ κρημνισθῆναι πῶσα ἀπὸ τὸ μάτι.

Φθάνοντας εἰς ἄλλας καμήλας στὸ Νταργκαὶ, ἐπληρώσασα τὸν Εὐρωπαϊκὸν λογικὸν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπεσπασμένος στὸ σῶμα μου νὰ διακροῖ ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν κτηνῶν τὸν ἀριθμὸν 1,087 καὶ νὰ συντάξῃ συγγράμματα καὶ μὴ ἔχασεν τὸ θανάτου τῆς. Κατὰ τὰς ἐπιτάμηναι παρετήρησα μετὰ εὐχαρίστησιν, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἄνδρες μετὰ τῆς καμήλας εἶχαν φθάσει, πλὴν τῆς ὑπερβολικῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ εἰκοσι ἄνδρας καὶ δέκα καμήλας, οἱ ὁποῖοι πάντοτε βροδυποροῦσαν μαζεύοντας ὅ,τιδήποτε ἔπερτε ἢ ἔμενε πίσω κατὰ τὴν πορείαν μας ἢ ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ βοηθήσουν κανένα κτήνη ποῦ θὰ τύχαιεν ν' ἀρρωστήσῃ ἢ νὰ πληγῆσθῃ.

Κατὰ τὰς ὀκτώμισθαι ἔκουσα ἕναν τρομερὸν θόρυβον νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δρόμο. Βγῆκα εἰς καὶ παρετήρησα, ὅτι μὴ καμήλα τῆς ὑπερβολικῆς ἀνθίστατο νὰ προχωρήσῃ—ὅπως μόνον μὴ «οὐντ» ζῆρει ν' ἀνθίσταται. Εἶχαν βάλει οἱ ἰθαγενεῖς σκεῖμα στὸ λαμῶ τῆς, στὰ πόδια τῆς, στὸ σῶμα τῆς καὶ τὴν τραβούσαν μετὰ τῆς βίας, σκεῖδοντας συγγράμματα μετὰ τῆς δύναμιν μποροῦσαν.

—Καὶ γὰρ; (τὶ εἶνε;) τοὺς φωνάζω—ἀμέσως ὅλοι σάπασαν, μάλιστα ἔκουσαν, ὅτι ὁ σκεῖδος ἐπληρώσασα. Ἡ κρημνισθῆναι, κ' ἐπαραχώρησα μετὰ ἕνα φωνάζον στὸ χερὶ γιὰ νὰ ἰδῶ τί συνέβαινε.

—Ἐγὼ τὴν καμήλα, μὴ ἀνέφερον οἱ ἄνδρες: εὐρήθη πᾶνω στὸ στενὸν στήναι ἄκρη τοῦ κρημνοῦ καὶ τὴν φέρνομεν.

—Ἐ! Τότε δὲ ἔμενε ἡ δική μας, ἐπειδὴ ὅλας καὶ ἡ καμήλας εἶν' ἐδῶ. Δὲ λείπει καμμία. Ὁ μυστήριον! Τὶ βλέπω; Εἶνε ὁ ἀριθμὸς 1,087.

Καὶ πράγματι ἡ ἰδία ἦταν. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ μου ἀπεκάλυψε καθαρῶς τὸν ἀριθμὸν τῆς ποῦ τῆς εἶχαν κάμει στήν πλάτη μετὰ ἀναμμένο σίδηρον, ἕνα τραχὺ ποῦ εἶχε εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὴν καὶ ἄλλο τραχὺ ὑπῆρχε πίσω ἀπὸ τὸ μάτι τῆς.

Τὴν ἐπόμενον τὸ πρῶτον πῆγα στὸ σταθλόν, μετὰ τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ πτωχὸν κτήνος ἐλυτρώθη ἀπὸ τοὺς πόνοους του καὶ ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη ν' ἀλλάξω τὴν ἀνακρούσασα περὶ τοῦ θανάτου τῆς. Ἀστυχῶς ἦταν ζωντανή. Ὁ λογικὸς μου ἀνέφερε ὅτι δὲν ἔδεχεται νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῆ τίποτε, ἀλλ' ὅτι ἐν τούτοις τῆς ἔδωσαν ἄρατὸ φαγητὸ μετὰ τῆς βίας. Ἐν ἐπιμένον ἄρχισεν νὰ τρώγῃ κατὰ συγγράμματα καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρας ἦταν πῶσα καλὰ, ποῦ ἔδωκε ὅπως καὶ

ἡ ἄλλες κατ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκστρατείας.

Τώρα δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι ὁ πυροβολισμὸς μου τὴν ἔσωσε. Ἡ καμήλας εἶνε πολὺ ἰδιότροπος καὶ ἐπιμοναζέσθαι, ὅταν δὲ ἀποφασίσουν νὰ πεθάνουν τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὰς ἐμποδίσῃ. Ὁ ἀριθμὸς 1,087 ὅμως, ἀπερῶσας νὰ ἀντιταχθῇ σὲ μένα καὶ ἔζησε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ τῆς.

Πολλοὶ ὄδηγοὶ μὴ γνωρίζοντας τὴν καμήλαν ἔμα πῶσα στὸ δρόμο τὴν ἀφίνου καὶ πεθαίνει ἐκεῖ, νομίζοντας, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὴ σώσουν. Ἄλλοι πάλι τῆς κακομεταχειρίζονται τῶσα, ὡστε τῆς ἀρρωσταίνουν. Ὅσοι αἱ ἀσθενεῖς καμήλας ἐστέλλοντο εἰς τὴν βόταν τῶν ἐπιγεγῆροισιν μας ἐν Ναζοῆρα.

Μὴ μῆρα διατάχθη νὰ πῶ ἐκεῖ καὶ νὰ τῆς ἐπιβλέπω. Ἐπῆγα καὶ ἔμενε δύο ὁλοκληρῶς μῆνας.

Συνήθως εἶχαν ἐκεῖ γέλιος καμήλας ἀρρωσταί, ποῦ ἔχρωζον εἰς ὁμάδας ἀπὸ ἑκάστου. Αἱ βαρύτερον ἀσθενεῖς ἐκπρόσταντο μπροστὰ, ὅταν δὲ ἔσθαι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως τὰς ἐβάλλαν εἰς τὸ πίσω μέρος.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς τῆς καμήλας ἦσαν ἀπαίσιαι. Χορὸς κανένα λόγο ζαρκιὰ ἤρουντο νὰ πιῶν ἢ δὲν ἤθελαν νὰ φᾶνε ἀκόμα καὶ τὴν καλλιτέραν τροφήν. Ἐμεῖς ἐν τῇ θέσει τους, ἔργωναν πίσω τὸ λαμῶ τους καὶ ἐπέβηκαν.

Συχνὰ μὴ ἐξεταστικῆ ἐπιτροπῆ, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕναν συνταγματάρχη, ἕναν κτηνίατρον καὶ ἕναν ἄλλον ἀξιωματικόν, περὶ τῆς τῆς γραμμῆς, ἐξήταξε τῆς καμήλας καὶ ἐξαιρούσε ὅσες δὲν ἦσαν κατὰλληλαὶ διὰ μεταγωγικὴν ὑπηρεσίαν. Ὅταν ἦσαν καὶ σὲ μᾶς τοὺς παρουσιάσασα μὴ καμήλα πολὺ ἰδιότροπος, ποῦ εἶχαν στείλει πίσω ἀπὸ τὴν γραμμὴν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ὑποφέρουν.

—Πολὺ ὁμορπὴ καμήλα, κάνει ὁ συνταγματάρχης: δὲν βλέπω νὰ ἔχῃ τίποτε.

—Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος. Κε συνταγματάρχη.

—Μπᾶ! Δὲν μποροῦμε νὰ ἐξαιρούμε καμήλας γιὰ τὸ τίποτε. Πάρτε τὴν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ «οὐκία» καμήλα ἤρθε νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ πόδια μου. Ἐσκώθη στὸ πινάκι τῆς πόδια καὶ ἀναποδογύρισε δύο ἄνδρας, ποῦ τὴν κρατούσαν ῖχοντάς μακρὰ τὸν τρίτον, ποῦ ἐκλιθῆναι γάμου. Ὁ συνταγματάρχης τρομακτικῶς ἔτρεξε νὰ προυλαχθῇ πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρον καὶ μὴ φωνάζει:

—Φυλαχθῆτε κ. ταγματάρχη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς σκῆρπασαν.

Ἡ καμήλα γέμιζε μπροστὰ, ἔπεσε μέσα σὲ μὴ πέρα ἀπὸ καμήλας, τῆς σκῆρπασε, ἐνῶ οἱ ἄνδρες τὴν κινηγοῦσαν καὶ τέλος μετὰ πολλὰ βόταναι ῖχοντάς τῆς ἀπὸ κάθε μερὴν θηλυεῖς κατόρθωσαν νὰ τὰς δέσουν καὶ τῆς σκεῖδον τὰ πόδια. Τὸ ζῶον ἀναποδογύρισε ἄμέσως μετὰ τὰ πόδια σπυρτὰ καὶ τεντωμένα ψυλά.

Ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὸ ὁ συνταγματάρχης προχώρησε σὲ μένα καὶ μὴ κινεῖ:

—Ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἡ καμήλα, κ. ταγματάρχη. Πολὺ ἰδιότροπος. Κάνει πᾶ δαμονομένη!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Υπό ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΡΤΑΝ

Έχω πάντοτε δεμένο το άριστερό μου μάτι μ' ένα μαύρο μαντήλι. Πολλοί από περιέργεια μ' έρωτησαν την αίτιά, αλλά κανείς δεν φαντάζεται την φρικαλεότητα που το πανί αυτό κρύβει.

Πρό είκοσι ετών έγω και ο Βερνάρδος Βρούμ είμαθα συμφοιτητές εις το Πανεπιστήμιον της Ίνιαν, εις την Σχολήν της Ίατρικής, και οι μεγαλύτεροι θαυμαστά του καθηγητού Μαλχάουζεν, του μεγαλύτερου οφθαλμιάτρου της εποχής του. Ζώντες, σπουδάζοντες, εργαζόμενοι μαζί πάντοτε έγω και ο Βρούμ, κρινόμενοι τα ίδια πάντοτε όνειρα αποτελούσαμε τρόπον τινά μια ψυχή, ένα πνεύμα άραιοποιημένο εις την άνακτομένην του όφθαλμού. Είς τόν Βρούμ όφείλεται ή θεωρία, ότι ο ζωντανός όφθαλμός του ανθρώπινου, όφθαλμος μπορεί να έδραση από το μάτι ενός ανθρώπου και να εισαχθή εις το μάτι άλλου. Είς εμέ πάλιν όφείλεται ή εμπνευστή της θεωρίας αυτής εις τόν έξυπνότερον. Εικονίζοντα και εφρονίζοντα τα της έργασίας και ο καθηγητής Μαλχάουζεν έθιξε το άριστερό μάτι του Βρούμ και το έβαλε σε μίνα και το άριστερό το δικό μου τ' έβαλε εις τόν Βρούμ. Αργότερα ο διακεκριμένος καθηγητής έδωκεν εις τόν τομον πραγματείαν, εν τη οποία ενθεται λεπτομερώς τα της έγχειρήσεως.

Ενθυμούμαι την στιγμήν που έπάζοντα τότε, θαπλωμένοι πάνω εις το κρεβάτι, που θα έγινεν ή έγχειρησις με το χλωρό φάρμακον στη μύτη για να μωρσώσω ν' άνα πνεύσω. Ενθυμούμαι την αγωνίαν μου και ώς το ναρκωτικόν άρχισε να με πνίγη και ένόμιμα πως θακάνα—έπειτα, την στιγμήν που μετεφέρθη εις άλλο δωμάτιον και επανεβήν εις τάς αισθήσεις μου, ένθυμούμενος άμυδρώς τα της έργου ήρθεως, μ' ένα αισθητό γεμάτο περιέργεια και φόβο άνοιξα τα μάτια μου.

Άνοιξα τα μάτια μου και είδα μπροστά μου καθάριστα δύο διάφορες σκηνές.

Η μία, ήτις έφαινετό μόνον όταν έχρησιμοποιούν το δεξι μου μάτι ήταν το δωμάτιον του νοσοκομείου εις το οποίον πραγματικώς ήμην. Η άλλη, που έβλεπα μόνο με τ' άριστερό μου μάτι, ήταν το κατά σέρμα ένός πλοίου, όλόκληρον ή γαλιανό θάλασσαν και πέρα στο βάθος μια άκτι τροπικής χώρας, που μου ήσαν έντελώς άγνωστα.

Τραχημένος και φοβισμένος, παρεκάλεσα την νοσοκόμην να φέρη άμέσως τόν Βρούμ στο δωμάτιον, αυτή δε με ήσυχο και γλυκύν τρόπον μου είπε ότι ο φίλος μου ήγινε καλά πριν από μίνα και ότι ήβρα ταξίδευε για την Αιγύπτου, πρό δεκα πέντε ήμερών, δι' επιστημονικούς σκοπούς. Σάν άσπρακή μου ήρθε στο μυαλό ή εξηγήσις της διπλής όράσεώς μου. Ο χωρισμός που ήπικου νέουρου δέν κατέστρεψε και την συμπάθειαν μεταξύ των δύο ματιών του Βρούμ. Αγαλαχή με το άριστερό μάτι του Βρούμ, που τώρα ήσαν φυσικό γκίκος δικό μου, έβλεπα ότι έβλεπον ο φίλος μου με το δεξι του μάτι. Το μέγεθος της άνακαλύψεως, και οι συνέπειαι της με κατέπληστον. Δέν τολμούσα να πω τίποτε εις τόν καθηγητήν Μαλχάουζεν, ε

πειδή έροδομένη μη με πάρη για τρελλό. Για την ίδια αίτια δέν έκαμα ποτέ λόγο σε κανένα μέχρι σήμερα.

Την δευτέραν ήμέραν το άριστερό μου μάτι με έκαμε να ίδω την ώραίαν εικόνα του λιμένος της Αλεξανδρείας και μια γυναίκα στην αποβάθρα. Καθώς φαινόταν εκείνη και ο φίλος μου Βρούμ ήσαν ο ένας κοντά στον άλλον. Έβλεπα εις το πρόσωπό της μίαν κίτριαν που ποτέ δέν είδα σε γυναίκα. Με κοιτούσε με τόσο τρυφερά ματιά, που το αίμά μου άναψε όλο. Σε μια στιγμή όμως κρύωσα άμέσως. Συλλογισθήκα ότι ή ματιά δέν ήταν για μίνα, αλλά για τόν Βρούμ. Ίδου ότι έβλεπα τόν έρωτά της ο οποίος δέν ήταν δικός μου, ίδου ότι μέκοιτούσε με μάτια λογωμένα, περιπαθή, χωρίς τα λογώματα και ή περιπάθειαι όμως ν' απευθύνονται τε μένα.

Από κείνη τη στιγμή έξοστα έντελώς εις τόν κόσμον, τόν όποιον το άριστερό μου μάτι μου άπεκάλυπτε. Το δεξι μου το χρησιμοποίησα μόνον και μόνον όταν έγραφα το ήμερολόγιόν μου και τάς έντυπωσεις μου από την άλλην μου ζωήν.

Καταλαβαίνετε, ότι εις το ήμερολόγιον αυτό ήσχελομένη κυρίως για τη γυναίκα, της οποίας το όνομα ποτέ δέν έμαθα. Δέν μου επιτρέπεται τώρα να σας πω τί και τί είδα με το άριστερό μου μάτι και ώς ή έρωτική σχέσις του φίλου μου και της ώραίας προχωρούσε. Στην τελευταία σελίδα του ήμερολογίου μου γράφω τα του γάμου του Βρούμ με την άγνωστον σε μίαν άγγλικήν έκκλησίαν στο Κάιρον. Και πλεόν δέν έγραφα άλλο από κείνη την ήμεραν, αλλά έβλεπα, έβλεπα και μια άγρια ζηλοτυπία μ' έξασάνει καθημερινώς. Δέν υπήρχε καθόλου άμφιβολία, ότι δέν ήμην στα καλά μου, έν τούτοις όμως, ότι έβλεπα υπήρχε πραγματικά, μια φορά που έβλεπα με το μάτι του φίλου μου. Έπειτα τόν καθηγητήν Μαλχάουζεν, ότι με το μάτι που μου έβαλε δέν έβλεπα τίποτε, και άφείθην έλεόθερος από το νοσοκομείον. Την επομένη άνεχώρησα από την Μαρύμαν για το Πόρτ Σάιτ.

Μόλις έφθασα στο Κάιρον δέν θρήκα καρμια δυσκολία να βρω το δρόμο προς το ξενοδοχείον «Έβου Πάλας» και τη θύρα που ώδηγούσε εις τα διαμερίσματα του Βρούμ, τα οποία έβλεπον προς τόν Κήπον της Έσθεκίας. Δέν είχα πάει ποτέ στη ζωή μου στο Κάιρον, αλλά το ήμερον. Ζούσε ο φίλος μου και φυσικά ήσαν ως να ζούσα ήνω, αφού έβλεπα με το άριστερό μου μάτι ότι έβλεπε και ο ίδιος.

Άνοιξα τη θύρα—με μόνον σκοπό να ίδω εκείνην που άγαπούσα (να την ίδω δι' λαλή και με το δεξι μου μάτι) και όμεις ως έβλεπα μπροστά μου τόν φίλον μου Βρούμ μ' ένα ρεβέλλερ προσητοιμαμένο.

— Δέν έλασες έως όπ' όθει, μου κάνει θυμούμενος, ότι και το άριστερό μάτι που έγω δέν έχασε την συμπάθειάν του και ότι έλέπω μ' αυτό, ότι και σύ με το δεξι σου. Παρηκολούθησα κάθε κίνημά σου και είδα όλο σου το ταξίδι. Είδα επίσης όλα όσα έγας γράφει εις το ήμερολόγιόν σου. Τα διάβασα λέει προς λέειν. Δέν θα την

— Δέν έλασες έως όπ' όθει, μου κάνει θυμούμενος, ότι και το άριστερό μάτι που έγω δέν έχασε την συμπάθειάν του και ότι έλέπω μ' αυτό, ότι και σύ με το δεξι σου. Παρηκολούθησα κάθε κίνημά σου και είδα όλο σου το ταξίδι. Είδα επίσης όλα όσα έγας γράφει εις το ήμερολόγιόν σου. Τα διάβασα λέει προς λέειν. Δέν θα την

ίδως, έγι. Την έγω στείλει πολύ μαύρου από δει.

Όρμησα έβαλλος ένάντιόν του. Άμέσως έπυροβόλησαν έκείνος αλλά ή σφαίρα ήτάχθη. Τόν έφριξα πάνω σ' ένα δισάν με τα χέρια μου στο λαιμό του σφίχτά. Καθώς τόν έπνιγα τα μάτια του παύθησαν καν έγω και φαινόταν πλώρια. Τότε με το άριστερό μου μάτι είδα το ίδιο μου πρόσωπο, όπως το έβλεπε και ο Βρούμ—άπαίσιον, άγριο και φρικώδες ήταν το πρόσωπό μου.

Πέθαναν ο φίλος μου με την εικόνα ε κείνην τη φρικαλεία της μορφής μπρός στο δεξι του μάτι (με τ' άριστερό του έβλεπε τόν έξυπνότερον πνιγόμενον, όπως τόν έβλεπα κι' έγω). Αλλά το χειρότερον εις ότι ή εικόνα εκείνη (αφού έγω δέν πέθαινα) έμεινε αιώνιος, και μετά τόν θάνατον του φίλου μου, μπρός στο άριστερό μου μάτι.

Ίδου γιατί το έδεσα τώρα μ' ένα μαύρο μαντήλι. Δέν τολμώ να κοιτάξω τη φρικαλεότητα που θα μου παρουσιασθή μπροστά μου μόλις σηκώσω το μαντήλι...

ΑΣΤΕΙΑ

Κυρία. — Το μαγαζι που μου έδωσες Σοφία δέν εινε καθαρό.

Υπηρέτρια. — Δέν το πιστεύω κυρία, γιατί μόλις τώρα έκαψα με αυτό το σαπούνι και έπρεπε να καθάριζε.

— Μίμη εκθαύρισε το μύλον σου πριν να το φάς όπως σου είπα.

— Ναι, μαμά.

— Και τί της έκαμες της φλούδες;

— Ο Μίμης με ήρος καθουμαστικόν.

— Της έφαγα κατέπιν μαμά.

Κυρία. — Για όνομα του Θεού φωνάξτε το σκυλί σας, θά με σπαράξθ.

Καθηγητής. — Άμέσως. Νά πάρ' ή όρνι, τι να κάνω τώρα που έβλασα το όνομά του;

— Αθήνα.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Συζητούν δύο, οτινας την Κυριακή δέν ήσαν ποθενά φομαί.

— Όποτε κάθε Κυριακή, με την Κυριακή άργία, θά μένομε νηστικοί.

— Κ' έτσι γιορτάζουμε κι' άλλη άργία, προσέθεσαν ο άλλος.

— Ποιά άλλη;

— Την Κοιμιστήν άργία.

— Πόργος (Ήλιος) Χ. Άντιπας

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Άγαπητέ Κε Τζιμ Πάππα»

Χθές το περιοδικόν «Αμερικανικός Κόσμος» ήγασε τα δύο σας διηγήματα τα όποια είχατε αφήσει εις την Μις Κλάρα Χέρστ και μου έστειλε το τεύχος των έξι τετράδικων, που σας έσωκλείω. Ο άρχιμουτάκης του περιοδικού αυτός εινε ένθουσιασμένος με το γράμμα σας και έλπίζει, ότι θα εξακολουθήσετε να γράφετε.

Αυτούμαι πολύ που δέν άπόρεια να σας ίδω την ήμέραν, που με επισκέψητε. Αν θέλατε, μπορείτε να ήρθετε εις το σπίτι άπόγευμα στις πέντε με έξι ώγες. Δέ θα εινε παρά ή μητέρα μου κι' έγω σπίτι.

Φιλικός ύμετέρα Ντόρου Λούσον.»

Ο Τζιμ Πάππας έδιάβασε το γράμμα, το ξαναδιάβασε άλλη μια φορά, έπειτα πέρασε μέσα στο σαλονάκι της παντιόνας.

Η Κε Ντόρου, μόλις τόν είδε, από την άκρη του κάθονταν πάντα, τόν κοιτάζε κατά μάτια, ως να θέλει να πει ή να πει πως καταλάβαινε αυτό, τι ειχε λόγους να εινε χαρούμενος. Δέν ήθελε δά και πολύ να καταλάβη κανείς πούθε ήρθε το γράμμα εκείνο. Ο νέος ένώθησε με τους άλλους οικοτροφους και τραγουδούσαν κι' έψαλλον μεχρι της ώρας του γεύματος.

Κανείς δέν έβλεπε από το σαλονάκι, εκτός ενός προσώπου, που τραγουδούσε καλύτερα από τους άλλους γιατί ειχε χαριτωμένη φωνή και ήτο και ή πιο εύθυμη—της Μις Γαλόου.

Ο Τζιμ Πάππας όμως, συλλογίζμενος το γράμμα, που έλαβε και την προσέγγιση του επισκέψι στην Κε Λούσον, δέν παρατήρησε την άπουσία της ξανθής μικρούλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Στο σπίτι της Κας Ντόρου Λούσον.

Την άλλη μέρα το άπόγευμα ο Τζιμ Πάππας, άκριβος στις πέντε, σηκινε το κουδούν του σπιτιού της Κας Ντόρου Λούσον. Τού άνοιξαν ο ίδιος θυρωρός, με τόν ίδιον τρόπο, της ίδιαν ύπόκλησις, την ίδια έκπληξη, ή οποία του ανέδαξε ήλιό το πρόδιον. Άνέθηκε τα λίγα σκαλιά και ένας πρακτοροεμένος μπότλερ (οικονόμος) τόν άπήλαξε από το παντοφύρι του, το καπέλο του και το μπουτσόνι του και τού άνοιξε μια θύρα δίπλα στο διάδρομο.

Ο νέος μπήκε σ' ένα σαλονάκι άπλωστατά έπιπλαμένο. Δύο διάβανα χρωματιστά λαδί με άφθονα προσέκαθα παντού έλαφοά, παραγεμισμένα με πούπουλα

και κεντημένα με άγρια άνταυλιτικά σχέδια, ένα στερογγυλό τραπέζι με ένα οκέπασμα βαρύ μεταξωτό πουχε χρώμα κίτρινο βαθύ σαν παλιό, θολό χρυσάφι και που ταίριαζε με τα ύφανα και άγνα ρόδινα κεντημάτά του με το περιεκόταπέτο που έστρωνε τα πάτωμα άπετέλου την έπίπλωσι του μικρού αυτού σαλονιού. Πάνω στο τραπέζι μέσα σ' ένα γυαλισμένο, μπροζύχιο σκαλιστό βάζο ένα μπουκέτο από μεγάλα, κατακόκκινα, φρέσκα ρόδα, που γελούσαν μέσα στο χρυσό φως της δύσεως, το όποιον έμπαινε άφθονο από της τραβηγμένης κουρτινής. Το δωμάτιον ήταν φαιδρό και τα παράθυρα, ή θύρες και το ταξίδι το γυψίνον πύσαν λευκά επλώζονταν τη φαιδρότητα του.

Ο Τζιμ Πάππας καθώς κοιτούσε γύρω του θυμήθηκε το δωμάτιον της Μις Κλάρας Χέρστ. Πόση διαφορά υπήρχε! Έκείνο λουσμένο σ' ένα μυστικό, γλυκύ ήμίφωρο, που φούνταν θάλαγες τόν ήλιον, έτούτο έσπαστο, γελαστό γεμάτο φως.

Σε λίγα λεπτά μια ψιλή, κρυμμένη, με λυγρό και όλοσιν κομμι κούρια, ντυμένη άπλά, αλλά με πολύ ή επιμέλειαι μπήκε μέσα και του τέντωσε το χέρι.

Ήταν ή Κε Ντόρου Λούσον. Τόν έγκριέτισε ως να τόν έρωταίρε, με το ζεχνιαστό ύφος ανθρώπου που δέν εκπλήσσεται εύκολα.

— Η Κε Γκρήν, του λέει, μόυπε πολλά για σας και όταν μωρσώσε τα διηγήματά σας και τα διάβασα μ' έκαμα να ένδιαφερθώ. Είνε πολύ όμορφα. Η Κε Γκρήν, βλέπετε, με το οικιαθρωπικό σύλλογο για τα ξένα παιδιά του οποίου προεδρεύει, εινε τόσο άπασχολημένη, που δέν έχει καιρό για τίποτε. Έγω γνωρίζω πολλούς ανθρώπους τόν γραμματόν και έτσι μου ήτο πολύ εύκολο να τα τοποθετήσω. Δέ σας επλήρωσαν πολύ, αλλά σιγά σιγά μόλις γνωρισθήτε θα σας πληρώνουν καλύτερα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, εψήθυρισαν ο νέος δειλά, μη βρίσκοντας τί άλλο να πη.

Ο Τζιμ Πάππας δέν ήταν δειλός, ούτε έκανε την άπαθειά του εύκολα—ήταν από καλή οικογένεια και εζ άνατροφής ειχε συνήθειαι να μη προδίδη ούτε έκπληξεις, ούτε να ζεχνιέται. Αλλά κείνη τη στιγμή ή όμορφη της Κε Ντόρου Λούσον του έφερε σύγχυστι, τόν έθάμωσεν. Ήταν γερό, ρόδινο, γεμάτη ζωή και σφίγος σαν τα μεγάλα προσκομμένα τριαντάφυλλα, που στόλιζαν το δωμάτιον. Τα μεγάλα μάτια της ήσαν διαυγή, δέν τα θόλωνε κανενός όνειρου ο όσκιος. Η φωνή της κρυστάλλινη, ίσια δέν έφαινετο να δονείται από έσωτερικές κρουσές συγκινήσεις. Ήταν γυναίκα έσπαστη, άσυννεφιαστέ και στη ματιά και στη φωνή και στις κινήσεις.

Ο νέος ίδου πως μετέφραζε το ύφος της, τα λόγια της.

— Μην νομίσετε, ότι περιμένα με λυχαριστή περιέργεια να σας ίδω. Οχι, βέβαια. Είθετε ένας νέος που γράφετε—γράφετε καλά—έπειτα; Έσπετε πύσους έχω γνωρίσει τέτοιους; Έπειτα ή φιλολογία δέ με μελαει. Τίποτε δέν με μεθξ. Δέν εκάθηνα ούτε στιγμή να βασανίσω το κεφαλι μου και να φαντασθώ πως θα είσθε. Δέν με επλήττετε. Ένδιαφέρουμαι για σας και θέλω να σας βοηθήσω έπειδή θεωρώ παράλογο και άνόστο να μη το κάνω μια φορά, που τ' άξίζετε. Η Μις Κλάρα Χέρστ σας έλέπε: μέσα σε σύννεφα όνειρων, σάς έλεπε να προβάλιτε από μια χώρα όνειρώδους κωροφίας, έγω σας έλεπα αϊτού που είσθε. Αν οι καλλιτέχναι άραιοκονηαι εις το ήμεις, εις ό,τι εινε μυστικό έγω θέλω φως—φως γιατί έζησα μικρή στο Τεξάσ, σικά έζη, γιατί τα λογώματα και οι κάμποι με έβρουν και πέρα όπως έβρουν και τόν ήμερον, γιατί δέ θέλω να ρίξω χροματιστά σύννεφα πάνω στην πραγματικότητα για να την κάνω πιο έλκυστική. Η πραξματικότης έτσι που εινε, μ' άρσσει, την ζω, με ικανοποιεί. Αυτούμαι μόνη, που ή κοινωνική ζωή της Νέας Υόρκης, κι ε πατησεις της με άπασχολούν τόσο ώστε δέν άπορώ να ζω κι' έδω πέρα την έλευσισ, την χαρούμενη ζωή που έκανα στο Τέξας.

— Α, ή μητέρα μου, κάνει έσπαστικά γυρισμούς το πρόσωπό της στη θύρα ή Κε Ντόρου Λούσον.

Μια ήλικιωμένη κυρία, με ίσιο κορμί, αλλά όχι όσο ψηλή και ή κόρη της με εύγενικό, γεμάτο αγαλότητα έξωτερικό μπήκε μέσα και ή Κε Ντόρου της σύστησε το νέο.

Η γερναία Κε Έρριέττα Λούσον κήτρεσε κοντά στον Τζιμ Πάππα και άμεισε του έδειξε πως ήταν άνθρωπος που τρέλαινεσαι για συνομιλίες. Τόν έρωταίρε πως τού φαινόταν ή Αμερική, πως ευρισσε τη ζωή της.

— Σας άρσσει; Δέν την έγνωρίζετε άκόμα. Μια φορά υπήρχε ευγένεια και άριστοκρατία στην Αμερική. Τώρα μερικοί σόναψ έκατέλωσαν που έτυχε να κάμουν παράδες και οι όποιοι νομίζον ότι μωρούν ν' αγοράσουν την ευγένεια με τα δολ. λάριά τους. Κανίνας από την οικογένειά μας δέν ήταν έμπορος ή έργοστασιάρχης.

Και διηγήθηκε στο νέο για την οικογένειά της. Οι πρόγονοι της ήσαν άριστοι κρτάκι άγγλοι που ήλθαν με τους πρώτους άποίκους και εγκαταστάθηκαν στην πολιτεία της Βιργινίας. Επολέμησαν και τα τόν υπέρ ανεξαρτησίας τών πολιτειών από της Αγγλίας άρρώνα και έπειτα έλαβον ένεργόν μέρος κατά τόν εμφύλιον πόλεμον.

— Όταν όμείλει ή μητέρα μου για την Αμερική, δεικόψεν ή Κε Ντόρου, γίνεται Ιερμίας. Έσας τα πιστεύετε αυτά; — Η περισσότερες διαφορές μεταξύ

της Αμερικανικής και της Ευρωπαϊκής ζωής, κατά την αντίληψή μου, τουλάχιστον, περιποιούν τιμή στην πατρίδα σας. Νομίζω, ότι η κτισιοδοξία του σημερινού Αμερικανού είναι αποτέλεσμα της υγιεινής του. Είναι κτισιοδότης λαός και δεν είναι δυνατόν εμείς από το σφραγισμένο και την υγιεινή αυτή να θυγιά με ένα έτος και νομίζω πολιτισμός. Αυτοί οι Ευρωπαίοι άρχισαν ήδη να κυριεύονται από τον πολιτισμό τους και να τον θεωρούν φέδος.

Για πρώτη φορά η Κε Ντόρου κτύπησε το νέον Έλληνα προσηπτικά και όχι χωρίς κάποιαν έκπληξη.

— Μή θαρρείτε, της κάνει εκείνος με σκελετώντας με χαμόγελο τα μάτια του, ότι είμαι καλλιτεχνικός, όπως λένε. Κε θύλου. Έμεις οι Έλληνες είμαστε πολύ θετικοί και μάς άρεσει κι' εμάς το πολύ φως. Μισούμε τα σύννεφα και το σκοτάδι.

— Είστε γερός, του κάνει η Κε Ντόρου, κινώντας το κεφάλι της με το αιώνα χαμόγελο της υγιεινής που της φώτιζε το πρόσωπο.

Είχε αντίθετον ιδέα για τον Τζιμ Πάπα. Τουλάχιστον από ότι της είπε η μίς Κλάρα Χέριτ είχε σχηματίσει την ιδέα πως ήταν ένας ευρωπαϊκός, ο οποίος θα κιντούσε το καινούργιο θέμα της αμερικανικής ζωής με μάτια αδιάφορα, με οι κιο ίσως. Την ευχαριστούσε που έδωσε τώρα, ότι είχε να κάνει με έναν νέον, ο οποίος έβινε από πάνω του, ότι είχε πρόληψη.

— Αλήθεια, κάνει σε μια στιγμή η Κε Ντόρου Λούησον, μου γράφατε πως θα φεύγατε από τη Νέα Υόρκη. Έχετε έργασια, αν επιτρέπεται; η ερώτησης;

— Όχι σπουδία.

— Σας έρωτώ επειδή νομίζω, ότι δεν πρέπει να παραμελήσετε το γράβιμό σας. Αυτό πρέπει να σας είναι σπουδαιότερο από κάθε άλλο. Ότι γράφατε μπορείτε να μου το στέλνετε έμένα. Και νάρχοσθε να σας βλέπω. Η μητέρα θα ευχαριστείται πολύ στη συντροφιά σας.

— Ναι, νάρχοσθε, έπρόσθεσαν η Κε Έρριέτα Λούησον. Έπειτα ήθελα να σας παρακαλέσω να μου δίνετε μηνύματα ελληνικά. Σας είναι εύκολο;

— Θα μ' ευχαριστήση πολύ, απεικρίθη η Τζιμ Πάπας.

— Εξέρετε, έχω διαβάσει τόσα για την Ελλάδα και είναι κρίμα να μη μπορώ ούτε να διαβάσω τουλάχιστον ελληνικά. Μπορείτε ναθρεθε μεθάρια, αν άρχαπτε. Έλάτε στης δώδεκα να προγευματίσωμα.

— Μεθάρια έγω θα πάω έξω, κάνει η Κε Ντόρου, αλλά δεν πειράζει, θα θρήτε τη μητέρα μου.

— Έπειτα στράφηκε στη μητέρα της και της κάνει.

— Μεθάρια θα έμαι με τους Σίμ μοντε.

— Καλά, λέει η γρή, τότε ο κ. Πάπας θα μου κρατήση συντροφιά.

— Όταν ο νέος σηφώθηκε να φύγη η δύο κριές του ξανασύντησαν να πηγαίνη σπίν τους ταχυικά και να της βλέψη.

Μόλις δέ θρέθηκε στο δρόμο ηθανάτο τη γράα του ανθρώπου, που του συνέδη κάποια ανέλπιστα εύτυχια. Η ώμορριά, η γάρι και η λογική της Κε Ντόρου Λούησον τον μάγευαν, η αγάβη και η απλότης της μητέρας της τον συγκινούσαν. Έσουλολογίθη να πάη στης μίς Κλάρας Χέριτ και να της πη για την επίσκεψή της, αλλά την ίδια στιγμή μετά νείωσε. Το ερωτικόν της χαμόγελο θα του θέλωνε την ώρααν εντύπωσι από την

επισκεψήν εκείνην.

Βάδιζε σπίν του και στο δρόμο συλλογιόνταν πως ούτε να συζητήση με τον άκοτό του χρειάζονταν αν έπρατε να μείνη ή να φύγη από την Νέα Υόρκη. Δεν μπορούσε έβδαι να αφήση να του φύγη μια τέτοια μοναδική ευκαιρία. Με τη δούβη της ευγενικιάς αυτής κυρίας θα μπορούσε να μπη σ' έναν νέον κόσμο. Ένοιωθεν ήδη πως μια νέα ζωή του άνοιγε το δρόμο μπροστά του.

Ανέθηκε πάνω στα δωμάτιό του και καθώς συλλογιόνταν και επανέλαμθανε μέσα του όλα τα λόγια που άκουσε, κάποιος ξαφνικά χτύπησε έλαφρά τη θύρα. Ποιος νόταν, που τον δεικόμπε;

— Έμπρός, κάνει ο νέος όχι με μεγάλην ένθουσιασμόν.

Η θύρα του δωματίου του άνοιξε και παρουσιάσθη η μίς Γαλόρου. Δεν μπηκε στο δωμάτιό του με γέλοια και χαρές, με πηγήματα, όπως συνήθεσε.

— Προχωρήτε άργα, κούτσουσα δεξιά κι' αριστερά ως να ζητούσε νση.

— Καλό στην Γαλόρου, κάνει ο Τζιμ εύθια. Έμπα μέσα. Κόβησε. Δεν έχω φρέσι;

— Θα φρέγετε; έρωτησε το κορίτσι.

— Όχι, απεικρίθη ο νέος. Κατά πόνταν πιθανότητα θ' αναβάλω το ταξίδι μου.

— Κι' έγω νόμίζω πως θα φεύγατε με θάρια όπως μου είπατε.

— Δεν είναι καλλίτερα που δεν φεύγω;

— Α, ναι, του κάνει, έπειτα, χαμογελώντας, πρόσθεσε.

— Και ήβα για να σας βοηθήσω να έτοιμάσετε τα πράγματά σας. Είστε ξένος και δεν έχετε ούτε την μητέρα σας, ούτε την αδερφή σας έδω για να σας δώση χέρι. Δεν πηγα έπίτηδες σχολείο σήμερα και σας περιμένω όλο το απόγευμα.

— Σ' ευχαριστώ, καλή μου φίλη, και ναι Τζιμ Πάπας σφίγγοντας της το χέρι: ύποθέτω πως είναι καλλίτερα που θα μείνω έδω και θα γνωρισθώμε άκομα περισότερο. Άκου να σου πώ. Έχετε έργασια τώρα;

— Όχι.

— Είστε ελεύθερη;

— Απολύτως.

— Πήμα να δουηνόμαστε μαζί σ' ένα ελληνικό ρεστοράν;

— Πάω να ρωτήσω τη μητέρα μου, κάνει η μικρή.

Κατίετα γρήγορα κάτου και μετ' ολίγας στιγμάς ξαναγύρισε λαχανιασμένη, κατακόκκινη και χαρούμενη. Φέρεσε το πικωφόρι της και το καπέλο της που κρετούσε στο χέρι της και κάνει γελαστή.

— Η μητέρα είπε να πηγαίνωμα. Σε ρατε πόσο σας συμπαθεί και σας σέβεται; η μικρά μου.

Και κατέβηκαν και οι δύο χαρούμενοι και έλαφροί για το ελληνικό ρεστοράν. Η Γαλόρου που ήταν μαζί με τον Τζιμ Πάπα και ο τελευταίος που είχε άκομα σ' αυτιά του τη μελωδική φωνή της Κε Ντόρου Λούησον και μπρος στα μάτια του τη προσία και λάμψη της ώμορριάς της.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΞ ΨΗΦΟΙ

Είς το 15ον τεύχος της «ΚΥΡΙΑΚΗΣ» κριστον ψηφοδέλιον θα ισχύη δι' —ΕΞ ΨΗΦΟΥΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

Μοιρά αδελφια, κόσμο πρέλλανε ή «Κυριακή» με της περιπέσιες έξω (πινάδες) που θηλυκοί κι' άρσενικοί γυροβάνα δλ' ή έβδωμάδα νάταν Κυριακάδες.

Η «ΚΥΡΙΑΚΗ»

Και που να δής το νέο φύλλο πάλι, τί ώμορριά, τί νοστιμιά επιπίστικη, που άλλοι θα χόστανε τον μπουσουλκα (και άλλοι θα γίνοντε για πάντα Κυριακάτικα

Κ' οι κινηματογράφοι με τα δράματα (τ' άνήμερα με την Μπερτίνα, την Μπερλίνα και την Αίνα, μωρε παιδί μου, ποιά πολλοί ναι σή απ' τα... καρδέλια, ποίγη δλ' ή (Αθήνα.

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Άμ' εκεί μέσα τίποτα δεν φαίνεται κι' άς παίζον χέρια, πόδια, χείλη, (μάτια... Κι' αν γίνη και κανένα, που δεν... (λέγεται, τάν, και τ' έρωτα σβύνουνε... (τα κομμάτια... Ως τόσο, παλ' ή ζάχαρι—θρέ τί (κακό— κοντεύει λίγο λίγο να μάς λείψη, κι' βρε, έχει μέσα ζάχαρι κι' όρε (γλυκό) δλ' ανέδωχαν κι' ανέδίνουμε στα (τίκι.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΖΑΧΑΡΙ

Και με την έλλειψη... (κατά κάθε Αθήνα, καλ'... (χόρη) θα τρέχουν όλοι τώρα στα... (Ενώ, που τάβαλαν στην φτήνια οι έμποροι.

Και μ' όλον τούτο, μέσ' σ' αυτή την (πόλη, π' άράξαν ή Σερβίδες—τί κομμάτιαν αν δεν υπάρχη ζάχαρι; οτε σβόλι, σε δούτες κάνουμ' όλοι γλυκά μπίνα.

Η ΣΕΡΒΙΔΕΣ

Μά δλεσε τους—μωρ' ως κα χορεύ (ατε) τούς λέν—Έμπρός... της πλάτης (σας γυρίσε. Τώρα, που έσείς τον κόλαμο γυροβάνα, έμεις ούδέτερες θα μένομα... (ρίστε) **Σβέντζος**

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ Φ.Γ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

39—ΑΙΟΛΟΥ—39

—Απαντα τα είδη παιδικού στολισμού. —Απαρξίμελλος συλλογή σχεδίων και χρωμάτων. —Εργοστάσια και εφαρμογή ε φόμμελλος των Ευρωπαϊκών. Κοστούμα ΣΠΟΡΤ και άνδρικά έξ ύφασμάτων Γαλλικών και Άγγλικών. Τριμαί εθθηναία.

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

13

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μόλις εφρέθησαν μόνοι μέσα στο δωμάτιο του Ξενοδοχείου, το άπλω και σχεδόν γυμνο, ή έλλειψαν την πόρτα, όλη ή ψυχική τρικυμία της Μαργαρίτας, που έως εκείνη τη στιγμή δύσκολα συνεκρατίετο, έξέσπασε σε κλάματα.

— Έπειτα έμηνδανισμένη πάνω σ' ένα κάθισμα και, βάζοντας το πρόσωπο μέσ' στα δύο χέρια της, άσπασε να κλάψη.

Η κυρά Σπύρινα εδώνιλασε όλο να γλυκά και παρηγορητικό της λόγια για να την κάνη να πάη τα δάκρυα.

— Γιατί, κόρη μου, κλάψ... Πες μου έμένα, γιατί κλάψ...

Η Μαργαρίτα κίσπασενα θύρα, ή λάξεσε τα δάκρυά της να κλάνη στο μάγουλά της και να βρύνουν τα χέρια της.

— Η κυρά Σπύρινα εβλακουλούσε να την παρηγορή, αλλά ή Μαργαρίτα δεν της έδινε κλίμακα απαντήσε.

Η άγαλή κτύπησε της χείρας τα αυτιά και της έλαγε έλσένα.

— Μην κλάψ έτσι, κόρη μου, να σε χαρώ... Θα έρε, που όλα θα διορθωθουν αργα...

Λίγα λόγια τα κλάματα άρχισαν να νικουφίζον την ώραία κόρη, και σε μια στιγμή έπαψε πιά να κλάψη ή εκκώπισε τα μάτια της με το μικρό μαντήλακι.

— Α, μωρό, έκανε ή κυρά Σπύρινα με πρόσωπο χαρούπο. Έτσι πρέπει. Δεν ταριάζουν δάκρυα σ' αυτά τα μάτια.

Το δάκρυα της Μαργαρίτας έπαφαν, όλη το πρόσωπό της εβλακουλούσε να είναι σκυθρωπό.

Χόηα μεγάλη ερωτηματικά ώρθώναντο έμπρός της σαν πελώριες γλώσσες φωτισέ και την έμνησην παράδοξος άνθραξίσε. Η σκέψις της έβίνοντο πιά καθαρές και διαγνείς, και όσο πιά φυχραμότερα έκείπατο, τόσο πιά σκοτεινά συμπεράσμακα έβγαζε. Αλήθεια, είχε άπορασίση να μην έτανάκη στο σπίν της. Τό είχε σταθερά άπορασίση κατά. Και τί θα έβίνοντο λοιπόν τότε; Πού θα έπήγαινε; Δεν μπορούσε έβδαι να μένη διαρκώς σ' έναίν το Ξενοδοχείο. Τά λόγια του κόσμου τά έφη φούσε. Της ήταν τελείως άδιάφορο τί θα έλατο ο κόσμος. Αλλά πάλι δεν μπορούσε να εβλακουλθη να ζή μέσ στην Αθήνα και να την δουτυλοδεικνή ο κόσμος και να κρεταμολούσε όλοι στο πέριπλά της.

— Αν ήταν καλά ο Πέτρος, θα έπρεπε στα πόδια του να την έπαινε μαζί του, να έφωσαν μακρυά. Θα έπαιρναν και το παιδάκι του. Θα ήταν σαν παιδί τους, θα τον παρακαλούσε μάλιστα να πάρουν και την κυρά-Σπύρινα μαζί τους. Τι καλή πού θα ήταν γι' αυτούς. Θή πήγαιναν κάπου, να ζήσαν αυτονομισμένοι, μακρυά, μακρυά... Να μην έφερ κανείς που έβρισκοντε. Κανείς, κανείς. Να ξεχάσουν όλο τον κόσμο, και όλος ο κόσμος να τους ξεχάση. Να φταίξουν ένα ώραίο σπίακα στην έξοχη, με κήπο, με λουλούδια. Ναι—άλλά θα ήθελε ο Πέτρος; Και αν ήθελε, τώρα δεν μπορούσε. Και ποιά έρε; πότε θα ήταν

είς θέσιν να ταξιδεύη... Άν έμανε πολλόν καιρό στο κρεβάτι; Και να μή την άσπινον να τον βλέψη; Η φύγη της έπανα σταπέσε γι' αυτό. Και με ποιά δικαιοσύναν την άφηναν να τον περιπονηθή, να έα γρηπίση πάνω απ' το μαζήλαρι του; Αυτό το ήταν πολύ σκληρό. Α, αυτό δεν θα τε έκρατούσε. Θα έπήγαινε άκρια κήλια, και αν της έλεγαν πάλι, πως δεν μπορεί να τον ιδή, θα έδινε μια δυνατή απωσφά σε όποιον την έμπόδιζε και θα έμπαυε μέσ και θα έπραγε κοντά στο κρεβάτι του Πέτρου. Ήταν ώραία. Έχε συνείσθησι της ώμορριάς της. Την ώμορριά της και την καύτητά της τα προσέφερε όλα στον Πέτρο. Θα άπορούσε τάχα τέτοια πλούσια και πολύτιμα δώρα να τάρνηθη και να τα περιφρονήση; Μια φοβερή όμωσ σκέψις την κατέδωκε διαρκώς κι' έπέμανε και την έδωχε έλσένα κι' έκρατούσε κλειστή την πόρτα της φύλης της για την σκέψη αυτή.

— Αν ή κατάσταση του Πέτρου άγαιρο κέρυε και ήταν ύποχρεωμένος να μείνη στο κρεβάτι και να μείνη πολλόν καιρό; Αλλά όσα έδωχνε την κακή αυτή σκέψη, τόσο περισσότερο την κατέδωκε. Αι, τότε θα έβίνοντε ή πιστή και άφροσύμηνη νύση κόμης του, θα έβουγε στιγμή από κοντά του, θα άφιερώνετο ύλκκληρη σ' αυτό τον. Περισσότερο άπορασίδοξη δεν έβίνοντο ή σκέψις της για τον Πέτρο. Χρήματω είχε. Ήξερε, ότι ήταν άνήλικος και όποιον άρα ήθελε μπορούσε να ζητήση από τον πατέρα της την περιουσία της. Ήταν πλούσια, και ο Πέτρος ήταν πλούσιος. Δεν ήξερε, ότι ο πατέρας της είχε σπαταλήσει την περιουσία τους. Της άπερνούσε όμως ή ιδέα, πως ίσως ο πατέρας της θα έβριετο να της δώση την περιουσία της.

— Ο θεσποτικός του χαρακτήρα—ήξερε και κα— ήταν ίκανός γι' αυτό. «Δεν όνω τί ποτε», θα έλεγε. Ναι, αλλά τότε θα κατέσε έσυγε άσφαδός στην Δικαιοσύνη. Δεν θα έβίονταζε κι' αυτή δόλομα...

Η κυρά Σπύρινα έέλεσε την Μαργαρίτα βεβαία συλλογιμένη και κ.θροική, όλη δέν της δεικόθε της σκέψις της.

— Στο δωμάτιο άρχισε να συσκευάζη και έφύρισε το κομμάτι του ηλεκτρικού και ά γάθε το φώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ο έρωσ του κ. Περρινά

Την άλλη μέρα το πρωί, έβραγε, έβραγε, έβραγε. Μια βροχή άπελιπιστική, ένας κίρος που έπειράζε τα νεύρα. Καταχνιά, κρύο, λάσπη. Ο χαμόνας είχε μπη με τα έλα του, και άλλοίμενο σ' έκείνους που δεν είχαν στήμας και καλύτεριε στα σπίντα τους και ζεστά σιασπώματα στα κρεβάτια τους.

— Ο τραπέζιτης Πρινέρης όμωσ έπήγαινε με το κλειστό άμάξι του, διπλωμένος με σε στο γονόρο του πάλτο με γούνα και δεν είχε έβδαι κανένα λόγο να συλλογιση το κρύο. Μόνο που ήταν πολύ εσραμμένος από τα γυσινά γεγονότα. Πρώ ύλκλιμα είχε

χαρισθή με τον δικηγόρο Κλοντήρη, ή ο ποιος έμανε όλο το προηγούμενο βράδυ μαζί του και είχε έλθη πρωί-πρωί στο σπίντα του. Είχε κατανήση, να είπουμε, ο μυστικισμοδούλος του, και είχε άπειρόρη στη έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Είχαν καταλήξη στης ακολουθες άπορασίσε. Ο δικηγόρος Κλοντήρης θα έπραζε να έρη την Μαργαρίτα. Την είχε δά παρακαλούθηση με ένα άμάξι από χθές, που είχε θυγ με την κυρά Σπύρινα από την Κληνική, και ήξερε το Ξενοδοχείο, στο όποιον είχε πάη. Όταν παρακαλούθησε θυμωμένο και μανισμένο τον Πρινέρη, μόλις εδώνιταν έξω από την Κληνική, του έπαι «Περρινά με στο σπίντα σου. Έρω θα λάθηρω να ιδώ που θα πάη ή Μαργαρίτα». Ο τραπέζιτης Πρινέρης έφυγε για το σπίντα του και ο Κλοντήρης έπεριμένε κρυμμένος στην γωνία και σε λίγο μόλις έβγίηκε η Μαργαρίτα και ή κυρά Σπύρινα και απήγει στο άμάξι. Τη παρακαλούθησε με τα πόδια και το πρώτο άμάξι που συνάντησε το πήρε και είπε στον άμάξι να τη γι; ή έκει που τη γάιησε και το έμπρός άμάξι και του έδειξε τί μόνιπια που είναι άποκακωμένη. Μόλις ανέδωχαν στο Ξενοδοχείο ή Μαργαρίτα και ή κυρά Σπύρινα, ή δικηγόρος Κλοντήρης έπράξθησε και έβησαν μέσα κι' έβήτασε τον διεύθυνον του Ξενοδοχείου, ο οποίος έφυγε να είνε και πελάτης του και τον ένθουρισε καλή. Τού δικηγόρου έμπιστευτικώς τί συνέβησε και τον παρακαλέσε να δώλη έπίτηδες ένα άπορασίση του Ξενοδοχείου να κρεταμολούη κάθε κίνημα της Μαργαρίτας και της γρηάς νταντάς της. Όπου κι' αν έπήγαιναν, έπρεπε ο άπκρέτης να τους παρακαλοθη, όποιος και αν ήρχετο να τους επισκεψή, να το έμάθαινε. Άγου έπηρε την διαβέβασις του έβνοδίου ανέδωκε σ' ένα άμάξι κι' έπήγε και έβησαν στο Πρινέρη. Δουπόν ή από φούσε του όσων να πρέψη ο Κλοντήρης στην Μαργαρίτα και να την πείση να πάη στο σπίντα να ζητήση συνγνώμη του πατέρα της. Ο Πρινέρης ήταν χαμπάριστος στα λόγια του γραιού δικηγόρου. Κατ' έβδαινα λόγον θα έδωχε την κόρη του στο σπίντα αν δεν του έβήτασε πρώτα συνγνώμη μετανομένη. Συγγνώμης ο Τραπεζίτης Πρινέρης θα έπήγαινε στον συνεταίρο του Περρινά να του μιλήση, έριστικά πλέον αυτή την ορά, για τον γάμο της Μαργαρίτας. Ήταν άπορασίμενος με κάθε βυσία να κάνη αυτόν τον γάμο, και έπί σταν, πως ή Μαργαρίτα στο τέλος θα έποχωρούσε στην θέλησή του.

Με αυτές της σκέψις, μέσ' στο κλειστό του άμάξι, διπλωμένος στο ζεστό του πάλτο με την γούνα, διθυβόντε στην Τράπεζά του, ένω ή βροχή εβλακουλούσε να πείη τη άπελιπιστική, μόνοντη, ένθουριστική... (Ακολουθεί)

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τον πρώτον τόμον της «Κυριακής», περιέχοντα τα πρώτα 10 φύλλα. Πωλείται παντού πρής 90 λεπτά.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Υπό ΜΑΙΗΣ ΕΝΤΙΚΤΟΝ

Την ημέρα που έκαιε η Σούδα την άνακάλυψή της κατέβαινε με το τραίνο στην πόλη με τον σύζυγόν της Κάρολον...

Πρό του προγεύματος μέσα στο δωμάτιό της είχε στολισθή όπως στολίζεται μια νοικοκυρά της μεσαίας τάξεως πανδρευμένη πρό δέκα τεσσάρων ετών...

Είχε σταματήσει με θαυμασμό τα μάτια του μπρός στην εικόνα μιας καλλιτέχνιδος...

μπρός στην εικόνα μιας καλλιτέχνιδος, την όποιαν κυττούσε μαγευμένος. Η Σούδα ήξερε, όπως και όλα οι πανδρευμένοι κυρίες φίλοι της, ότι οι άνδρες εύρισκον άρκετή ευχαρίστηση και τούδε άρρασει να δεχθούνται μπρός στην εικόνα μιας νόστιμης ήθοποιου, μόλιστα ή μητέρας της, την ημέρα του γάμου της...

της. Άρχισε να τον εξετάζει. Τά ξανθά του μαλλιά μόλις είχαν που και που και μια τρίχα άσπρη, τα μάτια του χαμογελάσαν πάντα, ήταν δραστήριος, καλοκαίμι μένος, ήταν νέος άκόμα—και έσυλλογίσθη...

—Πολλά κορίτσια δέκα όκτώ ετών θα τον θαύμαζαν, αλλά κανείς νέος δεκαοκταετής δεν θα έρωτεύονταν μένεα.

—Επίσης. —Και χωρίς άμφισβόλιαν ο Κάρολος θαυμάζει πολλά κορίτσια δέκα όκτώ ετών. Και τότε της έφανερώθηκε σ' όλη του την άλήθεια το γεγονός, ότι οι γυναίκες

ρα από τα ψώνια σου. — Έλπίζω. Μικρά σιωπή. Ο Κάρολος έφυγε το λαμό του, κόττασε από το παράθυρο μίαν έπιγραφή στο δρόμο και κάνει.

— Ω, πηγαίνουμε καθήφορο τώρα. — Ναι; Δεύτερα σιωπή, κατά την διάρκειαν της οποίας ο Κάρολος με προφανή διαχυτικότητα ζητούσε κάτι να βρή να πη. Τέλος βρήκε—το μυθιστόρημα, που είχαν ή σύζυγός του στα γόνατά της.

— Τί βιβλίο θα πάρης σήμερα από τή βιβλιοθήκη, αγαπητή μου; — Έξω κι' έχω. Συμβουλεύομαι πίν τα τόν βιβλιοθηκάριον. — Α, δέν είν' άσχημη ιδέα.

— Κι' άλλη μακρά σιωπή. Σιγά σιγά έ Κάρολος επανήλθεν εις την έφημερίδα του.

— Η δυσκολία ν' άνοιξη κουδέντα έπεί μαζί τή Σούδα. Έκαιε την άνακάλυψιν, ότι ή πνευματική τροφή την όποιαν περείχεν εις τόν σύζυγόν της δέν ήτο έπαρκής. Έν τούτοις έπί δέκα τέσσαρα έτη, αυτός την ήνεύγετο. Την άνοιξιν ως έπί το πλείστον ή συνουμία των περιστρέφε το εις τή έξήης.

— Νομίζω πως πρέπει ν' αλλάξω τής κουρτίνες τής σάλλας. Βρήκα σ' ένα κατάστημα πολύ όμορφες όκκαζιόν.

— Στο Ρίτσαρντ βρίσκει κανείς πολύ όμορφα ταπέτα.

— Είδα τή μαμιά σήμερα και μου είπε... — Ήμην στο τσάι εις το σπίτι του Πήκου σήμερα και λέγανε...

— Θαρρώ πως πρέπει ν' άρχίσωμεν γενικόν καθάρισμα τών δένδων του κήπου. — Ξέρεις τί μάς έκαιε ή μαγειρίτσα; Και το καλοκαίρι.

— Ήταν ή σειρά μου να δώσω τσάι εις τή Λέσχη του τένις σήμερα... — Χάλια έχει ο κήπος μας. Δέν ξέρω τί να του κάμω...

— Ξέρεις τί μάς έκαιεν ή μαγειρίτσα; Και το φθινόπωρον. — Σήμερα φύτεψα τούς βολβούς των λουλουδιών.

— Ο Σύλλογός μας άρχίζει τας χειμερινάς συγκεντρώσεις του σήμερα. Ήθελα ν' άρχίσουν και έσύ καμιά μέρα.

— Πρέπει να κρεμάσωμε τής θαρρείς κουρτίνες. — Ξέρεις τί μάς έκαιεν ή μαγειρίτσα; Και τόν χειμώνα.

— Εξάβασα στάς έφημερίδας ότι χιόνισε πάνω στα θέρεια μέρη. — Πρέπει ν' άρχίσωμεν να φροντίζωμε από τώρα για τής Χριστουγεννιάτικες κάρτες μας.

— Έφέτος όλα είν' άκριβά. — Ξέρεις τί μάς έκαιεν ή μαγειρίτσα; Και κάθε μέρα τώρα.

— Τί φρικαλέος πούν' αυτός ο πόλεμος. — Οι Πήκου λένε πως δέν θα μπορεί σ' νά βασιτάξη πολύ.

— Ξέρεις τί μάς έκαιεν ή μαγειρίτσα; Άλήθεια ή ψέμματα; Τρομαγμένη ή Σούδα, καθώς κυτούσε τόν σύζυγόν της αντίκρυ της, έδωσεν ή ίδια την απάντησιν στον εαυτόν της.

— Ναι. Έπειδή αυτό το πνευματικό έσοδόραμα που του προσφέρω δέν είνε πλέον άρτυμένο με τή χάρη τής όμορφιάς και τής νεότητος.

— Ο Κάρολος έγύρισε πάλι πρός την πρώτη σελίδα τής έφημερίδος και έσκιε σταματήσας το μάτι του στην εικόνα

μα που τής είχαν αναφέρει ή μανικουρίστ, και διάλεξε ένα φόρεμα—όχι πλέον νοικοκυριστικό, όχι σαν εκείνα που συνήθιζε να φορτ, αλλά κάτι ανάλογο με το φόρεμα τής ήθοποιού ή όποια είχε μαγεύσει τόν άνδρα της.

— Βρέ αδελφέ, τί νομίζεις πως κάνεις φορόντας ένα φόρεμα σά θεατρίνα και φτεκισθώνοντας το πρόσωπό σου; Δέν είσαι τέλος πάντων του καρέ σαντάν.

— Με τέτοια λόγια υπεδέχθη ο Κάρολος την έπομένην κατά το πρόγευμα την σύζυγόν του, ή όποια φορούσε την τουαλέττο που ένόμιζε σίκα και τρελλαίνε τούς άνδρας και ήταν θαμμένη σαν θεατρίνα.

— Σε παρακαλώ μην επιχειρήσ νά φαίνεσαι τόσο σίκα, για τ' όνομα του Θεού. Είμε άνοσηφόρο αυτό. Απόψε δέν θάρω να δειπνήσωμε μαζί. Έχω κατεπίγουσαν έργασίαν στην πόλη.

— Η Σούδα μετά το δειπνό της κάθισε μέσα στο σαλονάκι μόνη της. Τί έπρεπε να κάμω; Έσκιζε τα χέρια της άπελπισμένη κι' έψιθύρισε. — Θεέ μου. Μη με άρίσθης τόσο άνόγη και άναρη. Φότισέ με να βρω λόγια, να βρω κάτι που να ενδιαφέρη τόν άνδρα μου. Κάμε να τόν καταλάβω. Φότισέ με, Θεέ μου. Τί να κάμω; Τί να κάμω; Την ίδια στιγμή παρατεταμένα κουδου νύματα ακούσθησαν στη θύρα και μετ' όλίγα δευτερόλεπτα ένας στενός φίλος του Καρόλου έμπαινε στο σαλόνι.

— Έτηλεφώνησα στο γραφείο του Καρόλου, κάνε διαστικά, και δέν ήταν εκεί. Δέν μπορούμε να τόν βρούμε πουθενά. Έ νόμισα πως γύρισε σπίτι και πήρα το τραίνο και ήρθα. Άλλά καθώς φαίνεται δειπνή απόψε έξω και έββαια δέν θα ξέρωτε

της ήθοποιού. — Την γνωρίζεις; — Ναι. Την έχω συναντήσει. — Είνε πολύ όμορφη; — Όχι πολύ. — Πολύ—πολύ νέα όμως; — Όχι. Καθόλου μάλιστα. Εσύ είσαι νεώτερη της. Άλλ' είνε ένας εξυπνος διάβολος.

— Η Σούδα έπέσει, ότι εάν μια γυναίκα παύση να είνε όμορφη και νέα πρέπει άναγκάως να γίνη ένας εξυπνος διάβολος.

— Μόλις το τραίνο έφθασεν εις τόν σταθμόν του Λονδίνου, ο Κάρολος, με περιποιητικόν πάντα ύφος, της είπε ότι θα προγευμάτιζε σ' ένα ρεστοράν στο Χέμπαρνκετ.

— Θα σε πάρω και πέρα την προσεχή φορά που θα κατεβούμε μαζί. Έχεις ό,τι σου χρειάζεται, αγαπητή μου; Άρεθούρα λοιπόν.

— Απεχωρίσθησαν. Το μεσημέρι ή Σούδα έσυλλογίσθη τή ρεστοράν στο Χέμπαρνκετ και τράβηξε για και—συνήθως όταν κατέβαινε στο Λονδίνον, έπρογευματίζε ή μέσα στα μεγάλα κατστήματα που 'έφωτιζε (τα όποια έχουν και ρεστοράν για τούς πελάτας των) ή σ' ένα νοικοκυριστικό τη—ρούμ.

— Τώρα πήγαινε σ' ένα μέρος, που τής ήταν ξένο, συνηκόμενο από καλ λιτεργικόν κόσμο ή από νέους, που ωδηγούσαν εκεί κυρίας, οι όποια δέν ήσαν ούτε σύζυγοι ούτε άδελφαί των. Μπήκε μέσο με προσοχή, διάλεξε μίαν άπόμυρη γωνία και μπροστά της με τα νύτια γυρισμένα είδε τόν σύζυγόν της καθισμένον με μίαν άλλη γυναίκα. Τής έφάνη, ότι ήτο ή καλλιτέχνις τής έφημερίδος.

— Είνε φτεκισθωμένη, έσυλλογίσθη ή Σούδα. Καμιά γυναίκα τής ηλικίας μου δέν μπορεί να είνε τόσο φρέσκα.

— Αί γυναίκες τής τάξεως εις την όποιαν άντην ή Σούδα, ιδέχοντο και τα χρόνια και τής ρυτίδες με σεβασμό.

— Έτελείωσε διαστικά το πρόγευμά της και πήγε εις τήν όδον Μπόντ. Καθώς περπατούσε έλέπε: μπροστά της ένα πολυτέλες καμωτήριο. Η Σούδα ποτέ δέν έμπαινε οί τέτοια μέρη για να φτείσση τα χέρια της. Σήμερα όμως ένόμισεν ότι έπρεπε να τή κάμω. Το κορίτσι—ή μανικουρίστ—ήταν μία λεπτοκαμωμένη νέα, κομψοτημένη με μπουρούδες πάνω της κι' ένα προσωπάκι πονηρό και τσαχπίνικο όπως και ή άμπαρτία αυτή. Η Σούδα μόλις την αντίκρυσε έξ ένστικτού ένοικωσε, ότι είχε μπροστά της την αντίπαλον των πανδρευμένων γυναικών με το μαραμμένο πρόσωπο, που δέν είνε πλέον νέες.

— Μου επιτρέπεται να σάς πω, ότι φεραίτε ένα πολύ όμορφο φόρεμα. Πούθε το πήρατε; — Τό κορίτσι όνόμασε ένα κοινό κατόστημα, του όποίου οι πελάτες ήσαν ως επί τή πλείστον νοικοκυράδες των πραστέϊων.

— Φωνίζω από και, κάνει ή Σούδα, αλλά ποτέ δέν μούδειξαν τέτοιο φόρεμα. Έ γ' ώ δέν βρίσκω τέτοια πράγματα εκεί.

— Όταν έλέπουν έσας, κυρία, σάς δείχνουν μόνον, ότι νομίζουν πως θα σάς άρέστη—δτι ταίριαζει σε μιά κυρία, σε μιά νοικοκυρά.

— Καθώς το κορίτσι μιλούσε ή Σούδα την εξέταζε. Τό πρόσωπό της καθώς ήταν φτεκισθωμένο, τή χείλη και τα μάτια της θαμμένα, τή μαλλιά παρατεταμένα. Οταν τέλειωσε ή περιποίησις των χειρών της προχώρησε πρός τή τμήκα των μυρωδικών και άγόρασε φτεκιστικά, κολ, μπουκαλάκια με μπουρούδες, πούδρες, άρωματικά σαπούνια, έπειτα πήγε εις τή κατάστη

... Η μανικουρίστ ήταν ή συνήθης αντίπαλος των πανδρευμένων γυναικών...

που μπορεί νάνε τώρα; — Δέν ξέρω, άπεκρίθη ή Σούδα. — Και πρόκειται για ζήτημα, που να προτιμούσα να τού το έλεγα του ίδιου. Τή τηλέφωνα δέν τή έμπιστεύομαι. Κάθεσαι να πής ένα μυστικό και σ' άκούει όποιος θέλει. Θάρθη απόψε σπίτι; Α, λαμπρά. Τότε λοιπόν, σάς παρακαλώ πολύ, να τού πητε άμέσως μόλις έλθη να πώληση τούς σιδηροδρομικές μετοχάς Ήρσαν που έχει όσον γρηγορότερα μπορείς. Καταλάβατε; Έμαθα όμως έμπιστευτικώς, ότι πέφτουν και θα εξακολουθήσουν να πέφτουν. Δέν θέλω ο Κάρολος να πάθη καμιά ζημία. (Πρέπει να τής πώληση άμέσως ίσα μ' αύριο τή πρωί. Τής άγοράζει τώρα κάποιος μεγάλος χρηματιστής. Πέστε του, σάς παρακαλώ.

— Εύχαριστώ πολύ, κάνει ή Σούδα. — Όταν ο φίλος έφυγε και έπέστρεψε ή Σούδα στο σαλονάκι (γιατί τόν είχε συνοδεύσει ως τή θύρα) έσυλλογίσθη.

— Έάν δέν τούλεγα να πώληση τας μετοχάς; — Ο Κάρολος θα γινότανε πάλι πτωχός. Θα έδιοπάλαιαν και οι δύο μαζί σαν καλοί σύντροφοι και φίλοι. Θαγε τότε περισεύοντα χρήματα να σκαταλά με δεκα τίνες; Θα τής πήγαινε να δειπνούσ σε άκριβά ξενοδοχεία στο Λονδίνον;

— Η — — Θα τόν εκέρδιζε πάλι πίσω και θα τόν ξανάφερνε στην όμορφη, γεμάτη τροφεράδα και άγάπη ζωή που μιά φορά ένηύριαν μαζί;

— Έσκηώθηκε ξαφνικά από τή θέσι της. Τό αστήρο και καθάριο της πρόσωπο άκαψε. Τό φως και ή ζήλεια τρεμπαζάν πάνω του. Τα χείλη της έτρεμαν. Μέσα στις φλέβες της έτρεχε άναμμένο το αίμα

— Εύχαριστώ πολύ, κάνει ή Σούδα. — Όταν ο φίλος έφυγε και έπέστρεψε ή Σούδα στο σαλονάκι (γιατί τόν είχε συνοδεύσει ως τή θύρα) έσυλλογίσθη.

— Έάν δέν τούλεγα να πώληση τας μετοχάς; — Ο Κάρολος θα γινότανε πάλι πτωχός. Θα έδιοπάλαιαν και οι δύο μαζί σαν καλοί σύντροφοι και φίλοι. Θαγε τότε περισεύοντα χρήματα να σκαταλά με δεκα τίνες; Θα τής πήγαινε να δειπνούσ σε άκριβά ξενοδοχεία στο Λονδίνον;

— Η — — Θα τόν εκέρδιζε πάλι πίσω και θα τόν ξανάφερνε στην όμορφη, γεμάτη τροφεράδα και άγάπη ζωή που μιά φορά ένηύριαν μαζί;

— Έσκηώθηκε ξαφνικά από τή θέσι της. Τό αστήρο και καθάριο της πρόσωπο άκαψε. Τό φως και ή ζήλεια τρεμπαζάν πάνω του. Τα χείλη της έτρεμαν. Μέσα στις φλέβες της έτρεχε άναμμένο το αίμα

— Εύχαριστώ πολύ, κάνει ή Σούδα. — Όταν ο φίλος έφυγε και έπέστρεψε ή Σούδα στο σαλονάκι (γιατί τόν είχε συνοδεύσει ως τή θύρα) έσυλλογίσθη.

— Έάν δέν τούλεγα να πώληση τας μετοχάς; — Ο Κάρολος θα γινότανε πάλι πτωχός. Θα έδιοπάλαιαν και οι δύο μαζί σαν καλοί σύντροφοι και φίλοι. Θαγε τότε περισεύοντα χρήματα να σκαταλά με δεκα τίνες; Θα τής πήγαινε να δειπνούσ σε άκριβά ξενοδοχεία στο Λονδίνον;

— Η — — Θα τόν εκέρδιζε πάλι πίσω και θα τόν ξανάφερνε στην όμορφη, γεμάτη τροφεράδα και άγάπη ζωή που μιά φορά ένηύριαν μαζί;

— Έσκηώθηκε ξαφνικά από τή θέσι της. Τό αστήρο και καθάριο της πρόσωπο άκαψε. Τό φως και ή ζήλεια τρεμπαζάν πάνω του. Τα χείλη της έτρεμαν. Μέσα στις φλέβες της έτρεχε άναμμένο το αίμα

— Εύχαριστώ πολύ, κάνει ή Σούδα. — Όταν ο φίλος έφυγε και έπέστρεψε ή Σούδα στο σαλονάκι (γιατί τόν είχε συνοδεύσει ως τή θύρα) έσυλλογίσθη.

— Έάν δέν τούλεγα να πώληση τας μετοχάς; — Ο Κάρολος θα γινότανε πάλι πτωχός. Θα έδιοπάλαιαν και οι δύο μαζί σαν καλοί σύντροφοι και φίλοι. Θαγε τότε περισεύοντα χρήματα να σκαταλά με δεκα τίνες; Θα τής πήγαινε να δειπνούσ σε άκριβά ξενοδοχεία στο Λονδίνον;

— Η — — Θα τόν εκέρδιζε πάλι πίσω και θα τόν ξανάφερνε στην όμορφη, γεμάτη τροφεράδα και άγάπη ζωή που μιά φορά ένηύριαν μαζί;

— Έσκηώθηκε ξαφνικά από τή θέσι της. Τό αστήρο και καθάριο της πρόσωπο άκαψε. Τό φως και ή ζήλεια τρεμπαζάν πάνω του. Τα χείλη της έτρεμαν. Μέσα στις φλέβες της έτρεχε άναμμένο το αίμα

— Εύχαριστώ πολύ, κάνει ή Σούδα. — Όταν ο φίλος έφυγε και έπέστρεψε ή Σούδα στο σαλονάκι (γιατί τόν είχε συνοδεύσει ως τή θύρα) έσυλλογίσθη.

της. Ένοιωσε μία νοηλεία να διαρρανε το κορμί της, αλλά συγχρόνως κι έναν ηλεκτρισμό να το σπύ. Μπροστά από τα μάτια της περνούσε σαν ένας πολύχρωμος μαγευτικός κινηματογράφος ή φάσμα, ή γεμάτες γλώσσα, λατρεία, ευστοχία του πρῶτου της συζύγου της ζωής.

Τα νεύρα και η όμορφη φωνή γρήγορα από τη γυναίκα, χι όμως και το πάθος. Πώς θα μπορούσε το πάθος αυτό, την δίψα αυτή να την πινάει από την ψυχή της;

— Αν ο Κάρολος το μάθαινε!

Εστράφη τα μάτια της στο ρολόι που και πάνω στο τζάκι. Η ώρα ήταν εφ. Με αργό βήμα, σαν κουρασμένο, σαν άπειλοι σμένο βήμα στο διάδρομο όπου ήταν το τηλέφωνο και εξήγησε το πρόβλημα του συζύγου της στην πόλη. Κάποιος υπάλληλος της είπε, ότι δεν είχαν επιστρέψει.

Πώς ήταν θα γύριζε θα ήταν αργά πλέον. Άρπαξε στο χέρι της το τηλέφωνο με όρος ως να εκανε την μεγαλύτερη θυσία, εξήγησε τον ίδιον άρθρον και άρχισε να μιλάει με γρήγορη φωνή, σπριντική μνήμη, ως εάν εκείνη τη στιγμή έκανε κάτι για πάντα.

Ο Κάρολος επέστρεψε σπίτι του την επομένη το απόγευμα. Μπήκε μέσα στο σαλόνι, όπου η Σούλα έπιανε μόνη το τσάι της με βήμα αργό, βαρύ. Έβραίνονταν πώς μέσα σε μία μέρα είχε γράσει. Η εύθυμία του, ή καλή του διάθεση είχαν φύγει.

— Κάρολε, δεν σε περίμενα τόσο νωρίς.

— Σούλα, αγαπητή μου. Α, φτωχή μου Σούλα.

— Τι πράζει, αγαπητέ μου;

— Έκανε πώς δεν υποπετόνταν τίποτε. Το πρόσωπό της έδειχνε αληθινή έκπληξη κι έπρωτασε.

— Πάρνετε λίγο τσάι μαζί μου;

— Τσάι, τσάι.

— Έρριξε μία ματιά στο κροτάλι σεφίτσι και στο κεντημένο τραπέζιμαντήλο, έκινησε με θλίψη το κεφάλι του και κίνησε.

— Ου, αυτά που τόσο αγαπούσε, που με τόσο νοικοκυροσύνη άφραζε, πήνε.

— Ου, αυτά τα χάνεις, πτωχή μου Σούλα. Νά, κότταζε την εφημερίδα. Θεέ μου, ποτέ δε θα μου το συγχώρησε αυτό. Ούτε αβέβαια συγχώρησι. Σε γράφω τώρα στη φτώχεια.

Κατέπεσε στο σοφά και έβρασε το κεφάλι μέσα στα χέρια του. Η Σούλα σηκώθηκε, τον έπληρωσε με τα μάτια που κινούσαν χόμο. Της ήρθε να τεντώσει το χέρι της και θωπεύσει το κεφάλι του Καρόλου, αλλά φουσκωμένη μήπως έχασε εβή και προδοθή έκατάθη.

— Μα τι συμβαίνει; τόν ήρωήστε. Πές μου έμνη.

— Είμαστε καταστραμμένοι τελείως, άπεκρίθη γρήγορα να εγκλώσει το κεφάλι από τα χέρια του.

— Πώς συμβαίνει αυτό; τόν ήρωήστε με φωνή εις την όποιαν έτρεμιν ή παρά κλησι.

Ο Κάρολος σήκωσε το κεφάλι του και την κούταζε κατά πρόσωπον. Έπεριμενε πώς ή σύζυγός του θα παραπονούνταν, θα τον καταδικάζε, και τώρα το μόνο που δέσει: ήταν άγαπη, άγαπη αληθινή, που έλομπε στο πρόσωπό της, όπως άλλισι.

Η καταπληγής διαδέχθη την θλίψιν εις το πρόσωπον του.

— Δεν έξερις, αγαπητή μου από επι

χρήσεις και χρηματιστικά. Πώς να σου το εξήγησω; Αι σιδηροδρομική μετοχή «Ηρώσιαν» — μία έπιχειρήσι εις την όποιαν έβαλα όλα μου τα γρήματα μέχρι τελευταίου λεπτού, έπεσαν. Μέχρι της δεκάτης σήμερα κάποιος χρηματιστής άφραζε έπεισε κράσι. Το άποτέλεσμα στο Χρηματιστήριο σωστός πανικός. Καταλαβαίνεις; Η μετοχής αυτής τώρα είνε χιμμένα χρέη ματα.

Πώς καταβεβλημένος, θλιμμένος έρχι νονταν. Η Σούλα σέντωσε τα χέρια της, τόν άγκάλιασε κι' άκούσπιε το πρόσωπό του στο δικό της και το κεφάλι του έγερνε, έγερνε και τέλος βρήκε το αναπαυτικότερο προσκέφαλο που θα μπορούσε να όνει ρεωθή — την πιστή και άφοσιωμένη καρδιά της γυναίκας του. Το κορμί της Σούλας έτρεμε όλο από μία γαρά που μόλις μπορούσε και συγκαταόσει.

— Φτωχή μου αγαπή, του ψιθύρισε γλυκά. Φτωχή μου αγαπή.

— Θεέ μου! Πόσο ευτυχισμένος είμαι που το πέρινε έτσι το πράγμα. άπεκρίθη έκαινος ή γυναίκαζε άκούσπι — μερικές γυναίκαζε.

— Τι γρηματιστικά είσαι; τόν ήρωήστε η Σούλα, είνε για να στέκεται δίπλα από τον άντρωπό της στις δύσκολες και βρεσιές στιγμές; Δεν είνε κι' αυτός ένας από τους σκοπούς του γάμου;

— Σήκωσε τα μάτια του και την κούταζε. Στα μάτια του μία έκπληξι, μία έρωτική έπιλαξι, όπως για πρώτη φορά να άνοηρωόσε ότι του έλεγαν ή γυναίκα του.

— Ναι, κάνει όταν όμοι τα πράγματα είνε όμαλά — έπίστευα. Άκούσε, αγαπητή μου, σήμερα πήρα να ιδω μία γυναίκα — όμοια κι' εκείνη, που γνωρίζεις και συνανκαστρωσασι — ένα είδος έξυπνου διαβόλου — μιν ήθεπούν, την όποιαν θα βοηθούσε χρηματιστικά δηλαδή ήβλα μερικά γρηματικά στο βέκτρο, που πρόκειται να φτωχίσω. Της είπα ότι δεν θα μπορούσα πλέον να την βοηθήσω στην έπιχειρήσι της, επειδή έχασα όλα μου τα γρηματικά και άμείως κάθε κλησώνη και φίλια έφυγαν από το πρόσωπό της.

— Με κούταζε άδίσταχτα και μου κανει «Ε! Τότε τί περιμένεις; Νομίζεις πως μπορώ να χάνω τον καρπό μου άδικα; Πρέπει να βρω ένα άλλον». Σηκώθηκε και μου τέντωσε το χέρι της. Μ' έδιωχνε! Καταλαβαίνεις;

Η κατάκασις της Σούλας ήταν σαν ένα κώμα ευστοχίας, που την πλημμυρίζε. Έκίσταζε το κεφάλι του συζύγου της με τρωεραόδα και σκεπτομένη για πρώτη φορά τώρα, πώς παιδιά είνε οι άνδρες, τόν έρωήσε στην άγκυλιά της και του λέγει:

— Δεν έχει να κώμη τίποτε αν είμεθα πτωχοί τώρα.

— Η γυναίκαζε είνε κληές — μερικές γυναίκαζε, εβήθησαν έκαινος.

— Άρρωσ' άγκυπώ! Άρρωσ' είνε ο άγκυπημένος μου εσύ. Ω! Πώς ήθελα, Θεέ μου, να ήθουν να και χριτωμένη όπως ήμουνα μία φορά. Άλλά, βλέπεις, ή γυναίκαζε δεν μπορούν να τινάξουν από την πλάτη τους τα χρόνια — τα χρόνια, που μας φοβίζου.

— Σούλα! άνεκράζην καταζώντας την στα μάτια — και ή φωνή του ήχουσε γεμάτη λατρεία και τρωεραόδα όπως άλλισι.

πως τότε. Ξέρεις, αγαπητή μου, πώς δεν μου φαίνεται καθόλου πιδ ήλικιωμένη από τόν καρπό που πανδρευθήκαμε; Είνε ή μόνη γυναίκα που κρατά τόσο άλαφρά τα χρόνια της. Ποτέ δε θα μου φανή τρωεραόδα. Ποτέ δε θα μπορούσα να σε φαντασθω γράσι.

Στο βέπνο έκίνησε έλαμπε και είνε στο πρόσωπο την συγκαταμένη γαρά και είνε γυλιά που είχαν μία φορά νύφη. Τόν έπεισε με γίλια γλυκόλογα και γάδια να φάγη και να πι.

— Η γυναίκαζε, μερικές γυναίκαζε είνε ήρωήκες, κάνει ο Κάρολος θωπευόμενος.

Ενώ κόνονταν άνάμα στο τραπέζι ο δια νομείς τους έφερον ένα γράμμα. Ο Κάρολος άνοιξε γρήγορα και διαόκασε τί πτων από έκπληξωσει έκπληξιν.

— Αγαπητέ κύριε.

Εκπληγασι σήμερα ένωρις όλας τας σιδηροδρομικές μετοχάς «Ηρώσιαν» συσώσως προς την παραγγελία, που μας έδωσπε τις τηλεφωνικώς. Έπιτρέψατέ μας να σας συχαρώμεν δια την ευστοχίαν σας. Πρέπει να σας στείλωμεν τα χρέη ματα εις τωκ ή... κη.

— Καλή άνετηόδα; κάνει ο Κάρολος θωπευόμενος. Αγαπητή μου, κάποια παραζήγησι, κάποιο άνακάτωμα συνέβηκε, το όποιον μας πώζει. Αι μετοχάι έπωλήθησαν, άκούσε; Θα ήξερις όπως και πρώτα. Έβη ποτέ δεν έτηλεφωνησα όμοι — πώς συνέβηκε αυτό;

— (Απόπει ή Σούλα άπήγγικεν εις την έρωτήρι. Τόν έκίσταζε καθώς της μιλούσε μέσα στο κώκινω φώσ της τρωεραόδας και το πρόσωπό της έλαμπε και είνε πάνω την συγκαταμένη γαρά και ευστοχία, που είνε μία φορά νύφη. Το μωλό της έδούλε από τη μουσική «είμαι ή μόνη γυναίκα που κρατά τόσο άλαφρά τα χρόνια της. Ποτέ δε θα γανώ τρωεραόδα. Ποτέ δε θα μπορούσε να με φαντασθω γράσι».

Κατάληξε στο συμπέρασμα, ότι όλας χουν πράγματα, τα όποια μία γυναίκα μπορεί να καταλάβη και άλλα, που δεν μπορεί. Αν δεν μπορούσε να νοιώση την άγκυπη τόν άνδρα για της ένεος γυναίκας και ταλάβαινε όμοις βαθεία τί είνε ή μάλλον τί μπορεί να είνε ή άγάπη του άνδρα εις την σύζυγό του.

ΕΥΓΥΜΑ ΠΟΗΜΑΤΑ

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΩΝ ΣΥΡΙΑΝΩΝ

Η παινα των κούλα μας την μαστίχην. Τόν Συριανών εδω και ένα μιν. Μά ήρθε κι' ή πανούκλα και θεσ ζει. Αύτολι που δεν εβήρισε ή παινα! Τη μερα που μας ήλθε στο σπίτι μας. Επισπασίκα με πρώτο μάξο άνάμα. Κχι άπ' το φάβο μας έβήρισε ή φωνή. Πιασε μας ήλθε μπουκαζι, με την προσηγοριή! Σ' εβη. Ακαόλοξ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΤΑΡΗ

Είς το επόμενον.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κυριους, κυριους, Παναγι. Δαπέργολαν. Στείλατέ μας πάλιν την άγγελία του συλλόγου σας εις πεδίω το χειρόγραφον άπωλέσθη.

— Α. Β. Ένταυθα. Παράτα από τα γράφια μας να σας το πούμε.

— Δακ. Α. Χ., Π. Α., Δακ. Νιτούς, «Αίγειαν». Ένταυθα. Σας παρακαλούμεν θερμώς όπως μας στείλατε τα αληθινά σας όνόματα. Τα άπουόνετε εις τόν κ. άρχισυντάκτην της «Κυριακής».

— Γ. Σανερκάδ. Έπιστολή σας έλήθη. Περιμένετε και εξακολουθήτε να στείλατε.

— Επειδή εις το 15ον τεύχος θα άποδοθή ή φιλολογική δάρνη εις την πόλιν που προσέφερε την περισσότεραν και καλύτεραν συνεργασίαν, παρακαλούμεν όλους τους μας έχουσι στείλει ψευδώνυμα μόνον, να μας στείλουν και τα αληθινά των όνόματα και να μας πούν συγχρόνως, εάν προκειμένου να βραβευθή ή πατρίς των ή πιθωμόν να δημοσιεύσωμεν τα όνόματά των ή τα ψευδώνυμα. Πάντως όμως είνε έπιθυμούν, είνε όχι παρακαλούμεν να έχουμεν τα αληθινά όνόματα κάθε ψευδωνύμου.

— Γεώργ. Μπαλασκώνη, Καρδίτσαν. Ψηφοδέλτια εις λίσμον του κ. Κελεπούρη έλήθησαν.

— Εύσ. Παναγιώκον. Ψηφοδέλτια εις λίσμον του κ. Ν. Πουλιαντζά έλήθησαν.

— Γ. Κωνσταντίνου. Ψηφοδέλτια δια τόν κ. Ζ. Αστουμακίον έλήθησαν.

— Ιωάννην Στουγιαννάκη, Έβροσαν. Η κάρτα σας θα σας σταλή εντός της έβδομάδος. Είθε άντιπρόσωπός σας στην Έβροσα.

— Φώτιον Κελεπούρη, Καρδίτσαν. Δεν έχει να κώμη τίποτε. Η ψηφορορία θα εξακολουθήσει. Άλλως τε μέχρι σήμερον πάτε πολύ καλά. Μόνον 10 ψήφους σας περνώ ο πρώτος στο νομά σας.

— Α. Βενεσιανόπουλον, Πάτρας. Ο κ. Χατζηγεωργίου διορίσθη τακτικός αντιπρόσωπος και όχι γενικός. Κουτάξτε το σχετικόν άρθρον της «Κυριακής» και θα ίδητε, ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά.

— Αντ. Βασιλόπουλον, θωρηκτόν «Υαράν». Δεν μας έστειλατε κανένα ψηφοδέλιον άκόμα. Αν θέλετε να δηλώσετε τίποτε εις τας καταχωρίσεις, θα πληρωσπε 3 λεπτά την λέξιν. Τα λογιγραφάματά σας, εάν έγκριθουν, θα δημοσιευθουν.

— Νικόλ. Π. Δημητριάδον, Καλάμας. Έλήθησαν. Εάν έγκριθουν θα δημοσιευθουν. Εξακολουθήτε όμως να στείλατε.

— Ιωσήφ Πρίστερσον. Το γράμμα σας εις το επόμενον.

— Διαβόλομένο Τρωίνο θωρηκτόν «Κιλίκισ». Δεν γράψατε ήμεις, αλλά το ταχυδρομείον. Όπωςδήποτε θα σας στέλλονται τα φύλλα ένωριτερα. Αν φάχνετε λιγάκι περισσότερα να βρήτε κάτι στην «Κυριακή» δεν θα χύσατε, επειδή το κάθε τι που θα έλέπετε είνε και καλό.

— Ν. Β. Τσακαλιάνη, Αμυσσαν. «Ερμην» Πάτρας. Πίπην Μαρτίνην, Κίεκυραν. Χ. Συνοδιόν, Ναύπλιον. Θωμά Θεωμάκον, Γόθειον. «Γιούλην Άρπαν», Γύθειον. Σ. Εύαγγελίδην, Κοζάνην. «Γρηγόλ Κουκαρισωτάκ». «Γρελλή Νερούσιαν». Καταβρακίον «Ελλάη». Θεοφύλα Ξανθοό, Γόθειον. Ιωάν. Κ. Πολυμίνην, Δεδαγατίς. Στυλ. Αθγουστάκη, Ένταυθα. Α. Χ. Ένταυθα. Άλέκον Γκοδόταν.

— Ιωσήφ Πρίστερσον. Το γράμμα σας εις το επόμενον.

— Διαβόλομένο Τρωίνο θωρηκτόν «Κιλίκισ». Δεν γράψατε ήμεις, αλλά το ταχυδρομείον. Όπωςδήποτε θα σας στέλλονται τα φύλλα ένωριτερα. Αν φάχνετε λιγάκι περισσότερα να βρήτε κάτι στην «Κυριακή» δεν θα χύσατε, επειδή το κάθε τι που θα έλέπετε είνε και καλό.

— Ν. Β. Τσακαλιάνη, Αμυσσαν. «Ερμην» Πάτρας. Πίπην Μαρτίνην, Κίεκυραν. Χ. Συνοδιόν, Ναύπλιον. Θωμά Θεωμάκον, Γόθειον. «Γιούλην Άρπαν», Γύθειον. Σ. Εύαγγελίδην, Κοζάνην. «Γρηγόλ Κουκαρισωτάκ». «Γρελλή Νερούσιαν». Καταβρακίον «Ελλάη». Θεοφύλα Ξανθοό, Γόθειον. Ιωάν. Κ. Πολυμίνην, Δεδαγατίς. Στυλ. Αθγουστάκη, Ένταυθα. Α. Χ. Ένταυθα. Άλέκον Γκοδόταν.

Ιωάν. Μιχαλάκον, Πειραιά. Βάσον Νανόν, Λάρισα. Τα χειρόγραφα σας έλήθησαν. Ότι έγκριθή θα δημοσιευθή με την σειράν του.

— «Παύτην Μανιακοπούλου», Πύργον (Οιτύλου) Στείλατέ μας, παρακαλούμεν, τάξιστα δευτέραν φωτογραφίαν για να προσθάσωμεν να την δημοσιεύσωμεν εις το 15ον τεύχος. Μόλις γίνη το κλιπέ σας την επιστρέφωμεν άμέσως ταχυδρομικώς.

— Χρήστον Μ. Εκολοίδην. Στείλατε ότι προσκοπικά έχετε. Και άνδρωρος και ότι ενδιαφέρει τους προσκόπους.

— Ρέαν Μύρον. Θα δημοσιευθουν με την σειράν των, ότι από τα χειρόγραφα σας έγκριθη.

— Είς το 15ον τεύχος της «Κυριακής» ένας μικρός διαγωνισμός που θα ετραλλάη όλους. Θα ιδήτε. Θα ιδήτε.

— Φροντιστείτε όλοι να εδασφαλίστατε δια ψηφοδέλτια μπορείτε περισσότερα του 15ου τεύχους, των όποιων το καθένα ισχύει, ει' εφ ψήφους.

— Άρεθουάρ λοιπόν την άλλη Κυριακή και καλή διαπρόδοσι.

Ο Ταχυδρόμος σας

ΙΣΤΙΟΤΕΡΑ ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

— Είς τόν αγαπητόν μου Άθαν. Α. Μαρμαρόν δια την έορτήν του εύχαμαι ετη πολλά. Φρόσω Γ. Ντόλα, Σπυρ. Μαρμαρόξ (Κόρινθος).

— Ερωτώ Στάυρον Τσιμπιδήν θεομόν άναγνώστην της «Κυριακής» εάν είνε εσοτούμενος έπιθυμή ν' άπαντήση δια μέσοις «Κυριακής» αν ύπάρχη φίλια μεταξέ άνδρός και γυναίκας. Βεν. Σ. Χαίτης.

— «Ελπιδοφόρον» Ένταυθα. Σας ήρωήσα γαλλιστι. Δέξασθε ανταλλακτικόν κάρτ πιστάλ; «Ηβή Παργαίου», Πράβιον.

— Ο Κωντορεθιόλλης εύχαριστεί θερμώς την «Αίγειαν» για την καλωσώνη της, αλλά λέγει, ότι δεν ανακατώνεται στα πολιτικά.

— Είς το 15ον τεύχος της «Κυριακής» πλην τών άλλων και ένας μικρός διαγωνισμός, που θα ετραλλάη τούς κ. υποψηφίους γενικούς αντιπρόσωπους. Θα ιδήτε πώς μπορείτε να εβήριστε τούς ψήφους σας με τόν εύκολώτερον τρόπον. Περιμένετε το 15ον τεύχος.

— Αίγειαν Ένταυθα. Απλώς έρωτήσα με την ιδέαν, ότι θα μπορούσατε να μου πητε το αληθές σας όνομα κι' εγώ θα σας έλεγα εύχαριστως το δικό μου. Όχι. Δεν φαντάζομαι ότι είσθε γνωστή μου. Άραυ δεν μπορείτε να μου πητε το όνομά σας δεν περιάζει. Μερί για την κάρτα. «Πιστεύω».

— Παναγιώτης Σ. Δαπέργολας Υποψήφιος Γεν. αντιπρόσωπος «Κυριακής» του νομού Κορυθρας.

— Αθανάσιος Τσιντζος Υποψήφιος γενικός αντιπρόσωπος του νομού Αιτωλοακαρνανίας Σας ζητώ ψήφον.

— Αλτ! ΕΝ ΣΑΜΩ φηγίσατε τόν Χρήστον Γιαννουλόπουλον, ως υποψήφιον αντιπρόσωπον της «Κυριακής» μόνον έξιον τριαύτης ψήφου, μόνον ικανώτατον.

— Ε. Ψηφοφόρος! Ένθυμείσθε το «Κλεφτόπουλο του 21»

με την ελληνική ένδοξη, που έδωκε
είσους ή «Κυριακή»; Ψηφιστέ το όσο
τά θέλετε διά γενικών αντιπροσώπων του
νομού Αχαΐας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΚΗΨΟΣ
Υποψήφιος γεν. αντιπρόσωπος του νομού
Αιτωνίας

Ε. Παράρτημα Συλλόγου «ΙΣΧΥΣ»,
έν Καλαμάς.
Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι.
Διοίς Παναγ. Σύρων, Καλαμάς.

Αναγνώσται και αναγνώστριά παντα
χόθεν, εξαιρετικώς δε Μάγνητες, ψηφίσα
τε γενικών αντιπροσώπων Νομού Λαρίσης
τόν υπαξιωματικόν καταδουμένου «Σπίρας»
ΗΡΑΚΛΗΝ ΦΑΣΑΚΑΝ
Αντώνιος Γ. Αουτάρης.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Θέτω υποψήφιοιτα ως
αντιπρόσωπος τής «Κυριακής» έν Αργολί
δοκορινθία.

ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΑΤΕ ότι ο νομός μας
έρχεται τελευταίως εις την ψηφοφορίαν.
ΨΗΦΗΣΑΤΕ με λοιπόν, αποστέλλοντες
δελτία. Τάχως Ίωάννου, Άγιοι Θεόδω
ροι (Κορινθίας).

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Επίσης ενεκρίθησαν τὰ εξής ψευδώνυ
μα.
«Ήρωσ του Κιλίκι», Μιτυλήνη.
«Γ. Σανεργάδ», Βίλος.
«Αλέξ. Πηλιδης», Στυλίο.
«Νεγρεπόντες», Χαλκίς.
«Τρελλό Κυπαρισσιώται», Κυπαρισσία.
«Βασιλίσα τής Καλλονής», Ηρά
κλειον.
«Αθως», Θεσσαλονίκη.

KART · ΠΟΣΤΑΛ

Δεσποινίδες, ελτ. Ανταλλάσω κάρτ
ποστάλ ελληνιστί μόνον με Δδασ παγκο
σμίους. Διοίς «Συντηραμένη Θεμισσοπό
λα» Κριμαΐ, Κωπαΐδος.

Ο Μαρκεσίως Καρέτα ανταλλάσσει
κάρτ ποστάλ, Καλλονής και ποσειά. Διοίς
Έλευθ. Παπαγεωργακόπουλον, Κέρκυρα.

Ανταλλάσσω κάρτ ποστάλ με νέους
και νέας τοδαρού χαρακτήρος εξ έδων
των μερών. Διοίς Κωστήν Φλωρόπουλδν,
Ματαρόχη, Μεσολογγίου.

Ανταλλάσσω κάρτ ποστάλ και έπιστο
λάς μετά Δδων και νέων «Κρόνπριτς»,
Αργιστόλιον.

Ανταλλάσσω κ. π. έπιστολάς, έπιστο
λήτρια και φωτογραφίας με Δδασ παντα
χόθεν διά κατακτητικώς σκοπούς. «Ακατά

κτιτος εικοσαετής Νεανίως», Σύρος.
Ανταλλάσσω κάρτ ποστάλ πανταχό
θεν «Κόμης δε Διανέρ» πύστ ρεσόντ, Ί
ωάννινα.

Ανταλλάσσω κάρτ ποστάλ πανταχόθεν.
Διοίς «Βασιλίσα τής Καλλονής». Πύστ
Ρεσόντ, Ηράκλειον, Κρήτης.

Είμαι βασίλισσα έγώ νέον κανένα δέν φο
βούμαι
Ελά στέλλω κάρτες πανταχού, πρέπει εί
θός να μ' άπαντούν.
Στείλατε, «Βασιλίσαν Καλλονής».

**Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ**

Μέγλι τής παραλεύσεως Τρίτης τὸ ε
πόγευμα, οι ψήφοι οι σταλλέντες πρὸς τὰ
γραφεία μας δίδουν τὰ εξής αποτελέσματα.

Αιτωνίας	Ήωσήρ Πρίστειρον	Ψήφους	734
	Γεώργιος Γκοτζογιάννης		649
	«Αλέκος Κιλάκος»		436
	«Ανίς Νιτώνς»		260
	«Αλέξανδρος Τσιφλάκος»		12
	Θησεύς Θ. Πάγκαλος		10
Αχαΐας και Ήλιδος	«Κλερτόπουλο του 21»		367
	«Ανδρέας Αντύπας»		309
	Βασίλ. Σ. Κουβέλης		177
	«Ερμής»		157
	Πατριώτες Γουνασιώταις		111
	Ίωάννης Α. Μιλλής		72
	Χρήστος Αντύπας		71
	Θάνος Θ. Ζάχος		50
	Νίκος Φραγκονικολόπουλος		22
	Τηλέμαχος Γερ. Καβδαζιάς		10
Αρκαδίας	Θάνος Βασιλάς	Ψήφους	2139
	Ι. Γ. Τρέκας		107
Μεσσηνίας	Γεώργιος Λούβος		350
	Π. Βογιατζόπουλος		175
	Παναγ. Σύρος		175
	Βενετσάνος Νείνης		111
	Άγγ. Ν. Παπαθεοδωρόπουλος		34
	Νικόλ. Μέντης		12
Αργολεδοκορινθίας	Μάνος Οικονόμου	Ψήφους	67
	Δεσποίνα Σ. Οικονόμου		4
	Νικόλ. Μιχάλλος		1
Φθιώτιδος και Φωκίδος	Άλ. Πηλιδής	Ψήφους	621
	Ν. Β. Τσακλιόλης		207
	Αντών. Σκαρπόπουλος		62
	Άθων. Στεργίου		29
	«Ποικιλία Ρέμβη»		13
Τρικιάλων	Άθων. Μπουκουβιάς	Ψήφους	125
	Φώτιος Κελεπούρας		115
	Σπύρος Χ. Μαράβας		63
	Άθων. Πασαλιός		57
	Χαρ. Ριζόπουλος		15
	Βάγγος Παχιδάκης		1
Ακρυσίας	Πήνος Παπαηλιού		123

Στυλιανός Κουτσαντζής	Ψήφους	85
Ήρακλ. Φάσκακας		39
«Πέλλουσα Καρδία»		23
Γρηγ. Σκαβίντζος		22
«Μικρός Ντζέντελμαν»		14
Ζ. Αστυνομάκης		13

Ευβοίας	Άλέξ. Κ. Χριστοφίλης	Ψήφους	248
	«Διγενής Άκριτας»		124
	Θεμιστ. Μ. Φωτού		91

Αιτωλοακαρνανίας	Α. Γ. Α. Παλιούρας	Ψήφους	20
	Άθων. Τσίτσης		12
	Σπυρ. Γκερέκας		11
	Παναγ. Ζώτας		11

Αιωνίας	Γεώργιος Γκίτσος	Ψήφους	121
	Άριστειδης Πουλαντζής		23

Κερκύρας	Παναγ. Λαπέργολας	Ψήφους	369
	«Μιγνα»		258
	Έλευθ. Παπαγεωργακόπουλος		50
	Σπυρ. Μαρτίνης		33

Κεφαλληνίας	Χαρ. Π. Σουδογιάννης	Ψήφους	84
	Άναστ. Θεοδοσάτος		26

Θεσσαλονίκης	Σάββος Πουλιδής	Ψήφους	390
	Στέφανος Μεγαδανόπουλος		120
	«Αευκός Ήβριος»		118
	Νικόλ. Κανάκης		68
	Γ. Μπερδανόπουλος		56
	Ίωάνν. Στουριαννάκης		48

Πρεβέζης	Δημ. Αλέπακτος	Ψήφους	216
	Ίωάνν. Α. Μανόπουλος		5

Χανίων	Άπ. Στόλος	Ψήφους	128
Ίωαννίνων	Ίωάνν. Χατζημπίρος	Ψήφους	250
	Νικόλ. Δελαμαγκας		200
	Βίκτωρ Νιγρίν		141

Σάμου	Σπύρος Κωνσταντής	Ψήφους	5
	Βασίλ. Γιαννόπουλος		2

Λέσβου	«Ήρωσ του Κιλίκι»	Ψήφους	45
Είς τὸν Στόλον	«Μικροτουκαπνισμένο Αισχάκι»		145

Η Λίγεια περικυτίζεται τής ψηφοφο
ρίας και μεταβιβάζει 15 ψήφους εις τὸν
κ. Β. Κουβέλην και 5 εις τὸν κ. Θ.
Πάγκαλον.

Εκ Ηπειρών ο κ. Α. Σπυρίδης
μας έστειλε 50 ψήφους και ο «Αρχα
τολής τής Ρομυλίας» 16 διὰ τὸ «Κλε
ρτόπουλο του 21».

Ο κ. Γ. Μουτζουρίδης εκ Καλαμών
έστειλε 100 ψήφους διὰ τὸν κ. Β. Κου
βέλην.

Ο κ. Σ. Ν. Τζορτζόπουλος 15 ψή
φους διὰ τὸν κ. Άθ. Παπαηλιού.

Ο κ. Γ. Ι. Λιθαδιώτης περικυτίζεται
τής υποψηφιότητός του και μεταβιβάζει
τοὺς ψήφους του εις τὸν κ. Άλ. Πηλι
δην.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΗ
Είς τὸ ἐπόμενον.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Από τὴν κατάληψιν
τής Κερκύρας.)

Ο Πίπης Μονόλερτος, ποιητής και
δημοσιογράφος, ανταποκριτής έν Κάτω
Γερουσία του οικονομολογικού περιοδικού
ή «Εθνική Άπανταρία», ως άνημερος δη
μοσιογράφος, δέν είχε πάρει μυρουδιά ότι
ή νήσος μας κατελήθη υπό τὸν Γάλλο
λων.

Έγραφέας μιὰ δεκάρα, που περιεπληνή
θη εις τὰ θύλακα του, όταν κάποιος του
κτυπή τὴν πόρτα. Έβόλαξε άμέσως τὸ τα
μείον του και «σπευσε ν' άνοιξη. Είπε που
ήταν άλύπηνδρος ο σὸρ Μονόλερτος, εἶδε
μη θάχε πεθάνει από τὸ φόβο του βλέπον
τας τρεῖς Γάλλους στρατιώτας νὰ διευθί
νουν τὰ περιστρώα των έναντίον του.

— Είμαι κατάσκοπος, του κάνουν 3
για και τὸν πιάνουν ένας από τὸ σακάκι
και δύο από τὰ χέρια.

Ο άτυχῆς ανταποκριτής δέν εἶπε λέ
γον άναμείνον νὰ ἴδῃ τί θὰ τὸν κάμουν.

Καθὼς κατέβαιναν τής σκάλας ένα
κουμάτι σακάκι έβρισε στὸ χέρι του γάλλο
λου στρατιώτου. Η λόγῳ τής άρχαίτη
τος άδυναμία του σακακιού του έθεωρήθη
ὡς άπόπειρα δραστηριοσεως και έτσι ο σὸρ
Πίπης δένεται χειροπόδαρα και μεταφέρε
ται εις τὸ γαλλικὸν άρρωστησιον, τὸν παι
διών του δρόμου ακολουθούσαν με άγαλλι
ασιν και ζητωκραυγὰς τὴν πομπή.

Τὸ ισχνὸν πρόσωπο του κ. Μονόλερτου
τὸ μιὰ στιγμή, καθὼς τὸν πήγαιναν, 3
τραβῆ από χιρὰ. Αναλογίζετο ο άτυχῆς
άνταποκριτής τὰς εὐτυχείας ἡμέρας που θὰ
περνοῦσε μέσα στὸ γαλλικὸ θωρηκτὸ εὗς
ότου μεταφερθῆ ὡς κατάσκοπος εις τὴν
Έλβετίαν. Έπαύθηκε από τὸ τώρα τὸ τί θὰ
έργασε εις τὸ θωρηκτὸ. Έπειτα ζωὴ και
κόττα μέσα εις τὸ έλβετικὸ ξενοδοχείο, ο
περιττωμένος από μιὰ νόστιμη Έλβετίδα.
Κι' εἰς αὐτὰ βήματα τὸν τεσσάρων συμ
μάχων. Μέσα στὸν ένθουσιασμό του δέν
μπόρεσε νὰ κρατηθῆ και φώναξε.

— Ζήτω ἡ Γαλλία.
Οἱ γάλλοι στρατιώται εκόταξαν πο
ρρέονα τὸν κ. ανταποκριτήν, νομίσαντες
δὲ, ότι ἡ ζητωκραυγὴ ἦτο σύνθημα του 3
φιμωσαν τὸ στόμα.

Εἶπε, μακρίζων εαυτὸν διὰ τὴν τυ
χη που τὸν έβρισε, ώδηγήθη πρὸ του Γάλλο
λο αξιωματικού, ο οποίος άρρῶ έβριζε εις
τὸν κ. ανταποκριτήν δύο τρεῖς ματιές, κά
νι εις τὸς στρατιώτας.

— Τί μου φέρατε εἰδὼ αὐτὸν τὸν 3
λήτη;

Τὸρα εἰνεθύνευσε πραγματικῶς ο άντα
ποκριτής τής «Εθνικής Άπανταρίας». Έ
κνε, ότι μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς πείσει, ότι
είνε κατάσκοπος, άγρίεψε τὰ μάτια του,
έκανε τρομαρὲς χειρονομίες, έλεγε, έλεγε
μέχρις ότου έπεισε τὸν γάλλον αξιωματι
κὸν, ότι ἦτο πράγματι — παράφρων.

— Πηγαινίτε; του κάνει ο αξιωματι
κός, δέν εἰπητάσαμε σὰς. Έγινε λάθος.
Έζητήσαμε τὸν πλησίον κατοικοῦντα σὺ
στρικὸν λουστρατζήν.

— Καταστρέφετε τὸ έθνος σας, φωνά
ζει ο κ. ανταποκριτής. Έγὼ εἶμαι κατά
σκοπος. Συλλάβετέ με.

Τὴν στιγμήν εκείνην έγινε ένα θαῦμα.
Ένεφανίσθη ἡ Έλληνική άστυνομία, εκ
προσωπομένη υπό ενός χωροφύλακος και
συνέλαβε τὸν ταρκιάν ὡς ένοχούοντα
τοὺς Γάλλους.

Κέρκυρα. **Μ. Καρέτζας**

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑΙ

Υπό ΓΙΟΡΑΗ ΑΡΙΑ

Μιά Άμερικανική έφημερίδα επειδή 3
έλεπε τὴν παλατιὰ της νὰ λογοστύξη, χω
ρίς νὰ τὸ ρίξη κανένα, καθὼς θάκανε κά
θε ελληνική έφημερίδα, κατέφυγε στὴ σε
κλάμα και έμψυχώθη τὸ εἶδος. Ένα πρωί
φινουράρισε στὴ πρώτη της σελίδα με χτυ
πητὰ γράμματα ἡ εἶδος δήλωσις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΓΑΜΒΡΟΣ

«Δεσποινίς, μόλις εἰκοσι χρόνον, καλλο
νῆς σπανίας με θαυμασιὰ μόρφωσι και
πρόικα (5) πέντε εκατομμυρίων ζητεί σὺ
ζυγον. Ὡς άμερικανική εἶνε ιδιότροπος και
επιθυμεί νὰ τὸν εκλέξῃ μόνη της.

Παρακαλεῖ λοιπὸν ὅσους θέλουν νὰ εκ
θέσουν υποψηφιότητα γαμβροῦ, νὰ δηλώσουν
τὰς διευθύνσεις των διὰ τής έφημερίδος
ταύτης εις ἣν εἶνε γραμμένη ἡ δήλωσις,
και θὰ λάβουν πᾶντα λεπτομερεῖς ὄν
γίως.»

Φαντασθίτε τι κρὸτο έκανε ἡ περίεργη
αὐτὴ δήλωσις, και ποιά χαρὰ και συγκί
νησι νοίωσαν οἱ διάφροροι δανδῆδες που
έχουνε γιὰ έργο νὰ κυνηγᾶνε τὲς προίκες.
Οὐλόκληρη σχεδὸν ἡ έφημερίς τὴν ἔβ
λη μῆρα εἶχε γεμίσει από διευθύνσεις τὸν
υποψηφίων γαμβρῶν.

Στὸ ἐπόμενον φύλλο τής έφημερίδος οἱ
υποψήφιοί μας εἶδαν με χαρὰ τὴν εἶδος
δήλωσις.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ αξιῶταμοι κύριοι που εἶχαν τὴν καλωσύνη
νὰ δηλώσουν τὰς διευθύνσεις των νὰ εἶνε
τὴν 10ην ὄραν κ. μ. τής Κυριακῆς 8ης
Αύγουστου εις τὴν πλατείαν τής Καλλι
φορνίας. Εκεί θὰ γίνῃ ἡ εκλογή τὴν ο
ποιὸν θὰ δηλώσω εις τὴν αὐτὴν έφημερί
δα εις τὴν ὅποιαν εἰδησιοεῖσα και τὰς
προηγουμένως δηλώσεις. Οἱ έχοντες τὴν
εὐγένειαν νὰ μαζευτοῦν εις τὴν πλατείαν
τής Καλλιφορνίας ἄς διαλυθοῦν τὴν 10ην
και ἡμίσειαν.

Τὴν ὀρισμένη ὦρα μαζεύτηκαν οἱ ὑπο
ψήφιοι και πληρὸς περιέργων και ὕστερα
από μιὰ ὦρα διαλύθηκαν, γιορᾶτοι άνω
πομονηρία.

Τὴν αὐριανὴν μῆρα ὄλοι σχεδὸν οἱ Ἄ
μερικανοὶ άγόρασαν τὴν ὀρισμένη έφημερί
δα με δέν εἶδαν τίποτε. Χιλιάδες γραφῆ
κανε συνδρομηταὶ και ὄλοιοι περιέμεναν νὰ
δοῦν τὴν εἰκόνα τής υποψηφίας νύφης και
ἄλλοι τὴν εκλογή της, με δύο μῆνες πᾶ
ρασαν και κωμικὰ εἰδησις.

Τέλος μετὰ δύο μῆνας εἶδαν τὰ εἶδος
στὴν έφημερίδα.

«Η υποψηφία νύμφη άπέθανε από συγ
κοπή. Η τελευταία θελήσις της ἦταν
ν' άγοράσουν ὄλοι τὴν έφημερίδα εις τὴν
ὅποιαν εἰδησιοεῖσε τὰς δηλώσεις της και
εις τὴν ὅποιαν δημοσιεῖται ἡ άγγελία
του θανάτου της.

Σεβασθίτε τὰς τελευταίας θελήσεις
μιᾶς νεαρᾶς. Άγοράσατε τὴν ὄλοι.»

Ὅλοι σπάσανε στὰ γέλοια γιὰτι κατά
λαβαν τὸ κώλο τής έφημερίδος και εκ
τασε τὴν άγοράζαν ὄλοι, γιὰτι εἶχε φρον
τίσει νὰ άρχισῆ διάφορα ὄρρα μυστηριώ
στα τὴ παλατιὰ της.

Τί σοὺ εἶνε οἱ Ἄμερικανοί.

Γύθειον. **Γεώργιος Ἄρπας**

Η ΗΛΙΚΙΑ

Δέν υπάρχει μεγαλειτέρα κουτοπόρα
από του νὰ κρίνη κανείς τὸν άνθρωπον 3
πὸ τὴν ἡλικίαν του. Η ἡλικία δέν ση
μαίνει τίποτε — ἡ τοῦλάχιστον άν ὄχι 3
κρῆδος εἰσποτα πάντα κῆτι πᾶν ὄλιγο.
Οἱ άνδρες δέν εἶνε πάντα παλαιὸι ὄσο και
ἡ φιλίακα των, ὄυτε οἱ γυναίκες φρέσκα
και νέες ὄσο τὸ καπέλλοι των. Ψερω πολ
λοῦς, οἱ ὅποιοι εις ἡλικίαν εἰκοσι 3
των εἶνε τόσο σχολαστικοί, παράξενοι, με
τρῆμενοι και ψευτοσάραροι που 3
κα νείς πῶς τὰ γράμματα τοὺς έπέξηρναν
τὴν ζωὴν των. Επίσης ὑπάρχουν γέροι,
οἱ ὅποιοι έχουν μουλὸ διαυγέστατο, καρ
διὰ νερνικήν και άκακα και τὴν ὄρμην 3
καίτην και ένθουσιασμόν, που υποτίθεται
ότι εἶνε άποκλειστικὸν και μοναδικὸν προ
σὸν τής νεότητος. Η ἡλικία εἶνε μάλλον
ζήτημα πνεύματος ἢ σώματος.

Οἱ περισσότεροι από μᾶς δέν εἰμεθα
εἰμὴ μεγάλα παιδιὰ, παιδιὰ με πολλὰ χρῆ
νια στὴν πλάτη μας (ὄσοι έχουμεν πολλὰ
— δέν έννοῦ τὰς άγνωστίας τής «Κυ
ριακῆς»), ἀλλὰ γιορὶς τὴν άρέλειαν και
φυσικότητα, που σολλέκουν τὸ παιδικὸν και
τὸ κάμουν τόσο θελκτικὸς. Πιστεύομεν πε
ωρίας και εργαλοποιεῖθα άρχα χωρὶς πο
τέ νὰ λάβωμεν τὸν κόπον ἢ τὴν περιέρ
γειαν νὰ ερωτήσωμεν αἰτηνὰ τὸ μουλὸ
μας άν εἶν ἄληθεις ἢ μόνον προλήψεις,
αἱ ὅποιοι διαθεβάζονται από γενεάς εις
γενεὰ με τὸν ἴδιο τρόπο. Άγνωσοῦμεν ἡ
μάλλον προσοσιζόμεθα, ότι άγνωσοῦμεν τι
εἶνε πραγματικὸν και ζωντανὸν και προτι
μοῦμε νὰ δεχθῶμεν τὴν πιὸ αἰλόκατη και
σκουριασμένη ἰδέα ἢ τὴν αἰτηνὴν, άν ἡ
τελευταία προταροῦι εις άνοήτους συνθή
κας ἢ θὰ άνέτρεπε παιδαριώδεις προλή
ψεις. Εἴμεθα γέροι εις ἡλικίαν εἰκοσι 3
των και δέν εἰμεθα σοφότεροι εις ἡλικίαν
σαράντα ετών. Έσοι περὸν ἢ ζωὴ μας
ὄλιγοι, πολὺ ὄλιγοι άνθρώποι εἶνε αἰτη
θινὰ νέοι. Ὅταν ὄμως εἶνε, ἡ νεότης των
πηγάζει από τὴν καρδιά των και δέν εἶνε
καμμιὰ σχέση με τὸ ἡμερολόγιον. Καὶ πᾶ
σο αἰλωσιωτικοι εἶνε εἰκοσι οἱ ὅποιοι 3
χουν τὸ άγγελικὸν χάρεσμα τής νεότη
τος.

Προχθὲς έλεγα σὲ μιὰ κυρία τὰς σκέ
ψεις αὐτὰς και τόσο ένθουσιαστικῆς, ὡστε
κατόθηνε από τὸ κάθισμά της και μου
εἶπε, ότι ποτὲ δέν άκουσε λογικότερα πρῶθ
μουτα, μεγαλειτέρας αἰτηθείας. Μιά πολὺ
μορφωμένη κυρία, που από εικοσαετίας
διαθεβῆ και μελετᾶ ὄτι βοηθᾶ τὴν σκέ
ψιν.

— Έάν ο κόσμος, μου

ΜΕΡΣΙ!

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Από μερικές επιστολές

Τά συγχαρητήριά μου διά τή Χριστουγεννιάτικον φύλλον. Σας βεβαίω, χωρίς κολακεία, ήτο τό καλλίτερον και κούτων των ευρωπαϊκών. Σας εύχαριστώ έκ μέρους πολλών άλλων. Φαντάζομαι τί έξοδα ύπέστητε. Δέν ήτο δυνατόν ποτέ νά σας έστοίχισε δέκα λεπτά τό φύλλον. Από τούς κόπους σας και τās θυσίας σας διαβλέπει κανείς τήν αγάπην τήν όποιαν έχετε διά το κοινόν.

Πειραιεύς Ι. Μιχαλάκης

Αγαπητή μου «Κυριακή». Δέν ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και περιμένω τήν συνωνόματή σου ήμέρα διά νά σ' αγοράσω και νά σε ξεφυλλίζω καθ' όλην τήν ήμέραν. Έτσι περιώ τή στενοχώρια μου—μέ σένα.

Βόλος «Εκρηγή Αύρα»

Παράτησα όλα τ' άλλα περιοδικά. Η «Κυριακή» είναι ή τρόφή μου.

Μελίσσι (Κορινθίως)

Ιωάνν. Μυρναντζής

Η κακή συγκοινωνία του χωριού όπου έμενα μ' έκαμε νά σέ γνωρίσω άργά. Χθές μέ μιάς σ' έγνωρίσα. Και τά ένέκ σου φύλλα, που σου εύχομαι έκαστό φορές νά τά γλιτώσης. Πώς νά δικάσω νά σέ συγχαρώ έσένα μέσα στον άνεκνό τής επίτυχίας σου;

Βόλος Γ. Σουναριός

Πρό τής εκδόσεως τής «Κυριακής» εδιάβαξα όλα τ' άλλα περιοδικά. Σήμερα δέν διαβάζω είμη τήν «Κυριακήν». Αξίζει γιά όλα.

Αθήναι Θ. Διακλάης

Αγαπητή «Κυριακή». Είσαι άληθινά «αγαπητή», άφού ξεχωρίζεις τόσο πολύ άπ' όλα τά άλλα περιοδικά και άφού πλησιάζεις περισσότερο πρός τή ζωτική και χαριστική ζωή μας. Μπράβο!

Αθήναι Σπύρος Πέλλας

Ένα καλό περιοδικό ως ή αγαπημένη μας «Κυριακή» αξίζει όσον και ένως πρώτης τάξεως παιδαγωγός.

Κέρκυρα Λίνα Άλφα

Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλο σου δέν

ξέρω κι' εγώ τί ήταν. Ήταν τό πιό άνειρώδες δώρον! Τώρα που έργεται ό νέος χρόνος, σοδ εύχομαι νά ζήσης άπειρα χρόνια, τουλάχιστον όσα κι' εγώ. «Χι»

Σας συγχαίρω διά τήν πρόοδο τής «Κυριακής». Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε πόση χαράν μου πρόξενει. Είναι ό άγνωριστος σύντροφός μου.

Πάτρι «Ερηής»

Ός Χριστουγεννιάτικον δώρον διά τούς φίλους μου έπροτίμησα τήν «Κυριακήν».

Γούθειον. Δημ. Περράκος.

Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλον, ήτο, ως μου έπιτραπή ή λέξις τρέλλα—τρέλλα! Θα θθεώρουν έμαυτών εύτυχέστερον, άν άνεγίνωσκον τήν «Κυριακήν» δις τής εβδομάδας.

Ιωάννικ. Ηρακλής Γ. Μπάτζιος.

Δέν δύναμαι είμη νά προσθέσω και εγώ των θαυμασμών μου εις τά εγκώμια των λυσιών διά τό έν Έλλάδι αυτό θεόμα—τήν «Κυριακήν». Τήν άποστέλλω εις τούς φίλους μου κατά δεκάδας καθ' εβδομάδα.

Αθήναι. Στέφανος Π. Ααδής.

Μας έδωσες νέαν ζώην και τέρψην και γι' αυτό περιμένω με αγωνία τήν εκδόσιν σου καθε Κυριακήν.

Θωρ. «Αήμων».

Γεωργ. Μουτσουγιάννης.

Τό έξοχον, τό ύπέροχον και άνεκτίμητον περιοδικόν σας έχει καταμαγεύσει κι' έμέ και όλους τούς Πατριούς. Τήν περιμένωμεν όλοι κάθε εβδομάδα με αγωνία.

Πάτριαι. Α. Βενετσανόπουλος

Επί τής εκδόσει θαυμαστού τοίς πανέλλησι περιοδικού, τά θερμά μου συγχαρητήρια.

«Μυστηριώδης Ρεπόρτερ»

Σας παρακαλώ νά δεχθήτε τά θερμά μου συγχαρητήρια διά τό τόσο ώραιον σας περιοδικόν, τό όποιον εις κάθε σπήτι, εις κάθε οίκογένειαν είναι ένα κόσμημα, ένα πολύτιμον στολίδι, ένα διαμάντι.

Αθήναι. Αύγουστος Τράκας

Σας συγχαίρω διά τήν τελειότητα του περιοδικού σας, ούτινος έχω τήν τιμήν νά είμαι τακτικός άντιγνώστης. Σας παρακαλώ, άν είναι δυνατόν, νά τό έχωμεν τουλάχιστον δις τής εβδομάδας.

Κ.Α.Π. Κ.Α.Π.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΑΦΝΗ

Διά τήν πόλιν, τής όποιας τά τέκνα προσέφερον τήν περισσότεράν συνεργασίαν εις τήν «Κυριακήν» κατά τούς τρεις πρώτους μήνας, θα προσφερθή εις τό 15ον ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

Τό όποσον θα είναι έπομένως πανηγυρικόν. Όλοσέλιδος εικόν θα παρουσιάζ τήν «Κυριακήν» στεφανώσαν τήν πόλιν και με μεγάλα γράμματα τά άνόματα των κ. κ. συνεργατών.

Τό ψηφοδέλιον διά τήν ψηφοφορίαν, έξαιρετικό εις τό 15ον τεύχος θα ισχύη δι' έξ ψήφους.

ΕΞ ΨΗΦΟΥΣ!

Θα τυπωθή διπλάσιος αριθμός φύλλων.

ΠΟΣΑ ΦΥΛΛΑ ΘΕΛΕΤΕ;

Γράψτε μας άμέσως πόσα φύλλα νά σας κρατήσωμεν.

ΕΞ ΨΗΦΟΙ! ΕΞ ΨΗΦΟΙ!

ΕΙΣ ΤΟ 15ον ΤΕΥΧΟΣ!

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ!

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ό παρών πόλεμος στοιχίζει στην Αγγλία 87,500,000 φράγ. τήν ήμέρα, δηλ. 3.645,825 τήν ώραν, 60,750 τό λεπτόν, 1000 φράγκα σέ κάθε δευτερόλεπτον.

Ό άνωτέρω είναι ό επίσημος ύπολογισμός ό δοθείς ύπό του πρωθυπουργού κ. Ασκούθ. Αργότερα ίσως στοιχίση περισσότερο, ίσως φθάσει τό ποσόν των 125 εκατομμυρίων τήν ήμέραν. Άλλ' ως λάβωμεν ύπ' όψη μόνον ό,τι στοιχίζει επί του παρόντος—καταλαβαίνετε τί θα πη. 87 1)2 εκατομ. τήν ήμέραν;

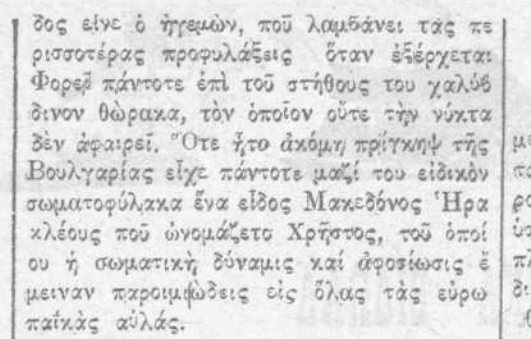
Ένας κοινός εργάτης στην Αγγλία, πληρωνόμενος πρός 30 σελλίνια τήν εβδομάδα, κερδίζει 78 λίρας τό έτος δηλ. 1950 φράγκα. Λοιπόν, ό μισθός ένός εργάτου, ένός ολικλήρου έτους θα έπλήρωνε τά έξοδα μόνον δύο δευτερολέπτων του πολέμου. Με άλλα λόγια διά νά πληρωθούν τά έξοδα μόνον μιάς ήμέρας του πλέμου άπαιτείται τό ήμερομίσθιον 14,000,000 εργατών. Πολλαπλασιάζατε τώρα τήν αριθμόν αυτόν επί 365 γιά νά ίβητε τί άντιπροσωπεύουν τά έξοδα ένός έτους—και έρῆτε τήν άρη.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τόν πρώτον τόμον τής «Κυριακής», περιέχοντα τά πρώτα 10 φύλλα. Πωλείται παντού πρός 90 λεπτά.

Advertisement for GIANNOUKAKH - PROTOPAPA featuring a cigarette pack illustration with the brand name and a logo.

ΕΝΑΕΡΙΑ ΝΤΡΕΝΤΝΟΤ

Ό σέρ Έδουαρδ Γκρέη μετ' ελίγον θα φθάση τό ρεκόρ όλων των ύπουργών των Έξωτερικών τής Αγγλίας. Κατά τά μέσα του Ίουνίου θα είναι ό Αγγλος ό χρηματίας περισσότερον παντός άλλου προηγούμενου ύπουργός των Έξωτερικών. Επί του παρόντος τό ρεκόρ τό έχει ό λόρδος Κάσολφ, ό όποιός ήτο ύπουργός επί δέκα συνεχή έτη και είκοσι τρεις εβδομάδας.

Μεταξύ των Ίνδων έβελοντων στον Αγγλικόν στρατό συγκαταλέγεται και ό πρίγκηψ Μαχαρζαής Καπουρβαλα, ένός πολυ μορφώμενος και πλούσιος ένδός ευπατρίδης. Πό έτήσιον εισόδημά του άνέρχεται εις 4.500.000 φράγκα, έχει δε τήν άραιότεραν συλλογήν διαμαντιών στον κόσμο. Η αξία τής υπερβαίνει τά 200.000.000 φράγκα.

Ό κ. Μπάλφορ ποτέ δέν άνοίγει επί στολήν κατά τās έορτάς, αλλά και κατά τās άλλας ήμέρας άι έπιστολαιοι του άνοίγονται και άνεργίνωσκονται από τόν ιδιαίτερον γραμματέα του. Οι στενοί του φίλοι, όταν του γράφουν, άπευθύνουν τά γράμματά των εις τήν άδελφήν του.

Μιά φωτογραφική εταιρεία υπέγραψε συμβόλαιον με τήν γνωστήν άγγλίδα ήθοποιόν μίς Γκαλίντις Κούπερ, κατά τό όποιόν, άντι γεννησιότατης άμοιβής, ή καλλιτέχνης ύποχρεούται νά πηγαίνει κάθε μέρα εις τό άτελεί των και νά φωτογραφίζεται εις 100 διαφόρους στάσεις.

Τό πολυτιμώτερον πράγμα που έχει ό ύπουργός των ναυτικών τής Αγγλίας κ. Γουίνστον Τσώρτσιλ είναι τό μαπατούνι του με τή χρυσή λαβή, τό όποιον του έδωρήσατο ό βασιλεύς Έδουάρδος, ως γαμήλιον δώρον. Κάποτε όταν ό κ. Τσώρτσιλ ήταν στό Παρίσι, τό έξέχασε μέσα σ' ένα τραίνο και του έστοίχισε σεβαστών ποσόν εις άμοιβάς και μίσθωσιν μυστικών άστυνόμενων όπως τό ξαναβρή.

Νά κι' ένα επίκαιρον που παίζομεν όλοι οι Αθηναίοι χωρίς μάστιγα τήν βοήθειαν μουσικού όργάνου. Ό μέγας δούξ Μιχαήλ τής Ρωσίας είναι πολύ καλός μουσικισυνθέτης μία δε των συνθέσεων του, ή καλλιτέρα, ονομάζεται «Μάρς Ίνγλου έντ'ω», τήν όποιαν έγραψεν ό μέγας δούξ κρεβατωμένος και πάσχων από τήν δυσάρεστον αυτήν άσθένειαν, που τόσο μάς άγαπή αυτήν τήν εποχήν.

Advertisement for ΕΞ ΨΗΦΟΙ featuring a ballot box illustration and text about the 15th issue of the magazine.

Είς προηγούμενον φύλλον σας ώμίλησα μεν διά τά τρομερά Ζέπελιν, τήν ταχύτητά των και τό βάρος των, τό όποιόν μπορούν νά φέρουν. Οι τύμμαχοι σήμερα δέν ύστερούν από τούς Γερμανούς εις άερόπλοια. Οι Γάλλοι έχουν έναέριον στόλον, διατερούμενον εις μοίρας και συμμαχίας με θωρηκτά άεροπλάνα, καταδρομικά, άνιχνευτικά και τορπιλλοβόλα άεροπλάνα βαρύτατα όπλισμένα.

Κάθε μοίρα άποτελείται από έννέα άερόπλοια παντός τύπου, έν εις έν θωρηκτόν άεροπλάνον, δύο καταδρομικά και έξι άνιχνευτικά με πλήρωμα έν συνόλω πενήντα άνθρώπων.

Τά μεγάλα άεροπλάνα φέρουν πλήρωμα δύοδεκα άνδρών και έχουν ανά δύο τηλεβόλα. Είς έκαστον υπάρχουν δύο πιλότοι, καθήμενοι ό ένας κοντά στον άλλον, εις τό κέντρον του πλοίου, άλλ' έν άνάγκη ή μηχανή μπορεί νά κυβερνηθή και από έναν μόνον. Δύο παρατηρηταί και δύο ναυτικοί πυροβοληταί περιλαμβάνονται εις τό πλήρωμα. Τό νέον αυτό θωρηκτόν άεροπλάνον έχει κατά μέσον όρον ταχύτητα ό γδοημόντα μιλίων τήν ώραν, στοιχίζει δε άσυγκρίτως φθηνότερα από ένα Ζέπελιν.

Απαραίτητος σύντροφος των θωρηκτόν αυτών είναι ό νέος τύπος του καταδρομικού άεροπλάνου, τό όποιον έχει ταχύτητα έκαστον μιλίων τήν ώραν και είναι όπλισμένον με τηλεβόλον τό όποιον χειρίζεται ό οδηγός που είναι συγχρόνως και πιλότος και παρατηρητής.

Τό νέον αυτό ταχύτατον άεροπλάνον είναι προορισμένον νά γίνη ό άναέρσιος πύσσινος και θα χρησιμεύη διά τās ατμός υπηρεσίας διά τās όποιάς και τό καταδρομικόν στη θάλασσα.

ΕΠΙΤΑΓΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ εκδίδει και ενεργεί έφ' όρων όλων ώόζεων της Παιζιάς και Νέας Εγγλάδος, υπό άρίστους όρους, ή

ΛΑΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, διότι έχει τό ασηρέστερον δίκτυον Άντασσοκρητών.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

Αποσπάσατε, συμπληρώσατε και στείλατέ μας τό κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτη τής «Κυριακής», Ψηφίζω, ως γενικόν άντιπρόσωπον τής «Κυριακής», εις τόν νομόν

τῶν κ. (Διεθύνουσ ψηφοζόμενος)

ΔΥΟ ΛΟΝΔΙΝΕΖΙΚΑ ΕΙΔΩΛΑ

Η ΜΑΜΖΕΛ ΥΒΩΝΗ ΓΚΡΑΝΒΙΛ ΚΑΙ Η ΜΙΣ ΜΠΕΡΝΤΥ ΚΩΡΤΛΗ

Η χαριτωμένη γαλλίς ἑθοποιὸς ποὺ ξεπερλαίνει τοὺς Λονδινέζους κάθε βράδι παίζουσα ἰδίως ρόλους νέων καὶ βοηθουμένη ἀπὸ τὴν λονδινέζαν ἑθοποιὸν μίς Μπέρντι Κώρτλη.

